

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY : Ἑτῆσια δραχμῆς 120. Ἐξά-
μνην δραχ. 65. Τρίμνην δραχ. 35.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

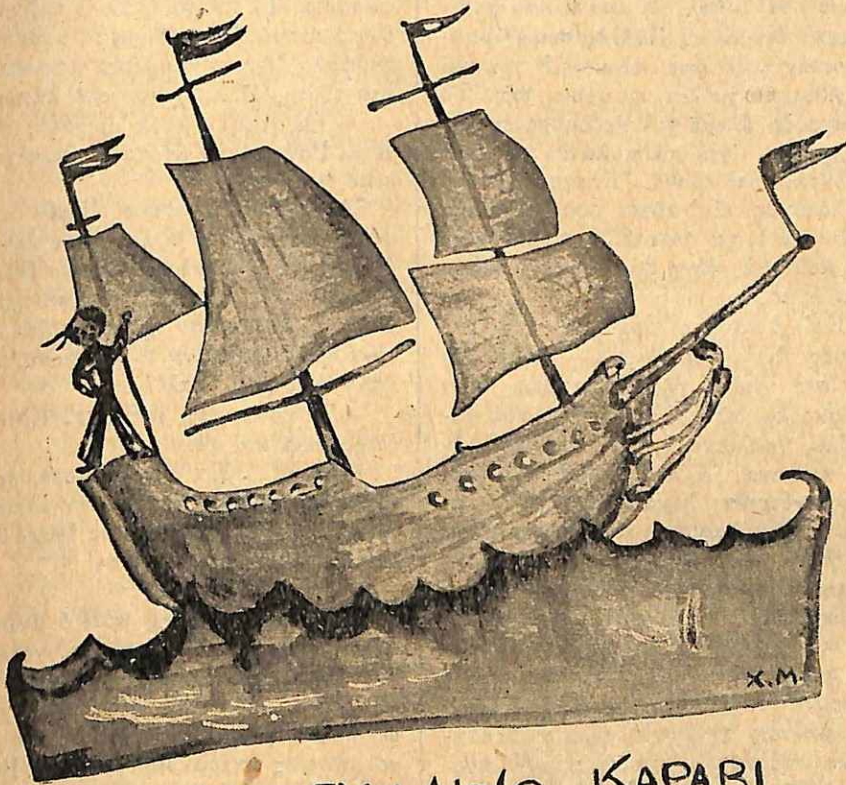
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 3 Φεβρουαρίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 10



ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

Τὸ καραβάκι ἦταν γυάλινο. Γυάλι-
νο τὸ σκάφος, γυάλινη ἡ κουδέρτα, γυά-
λινες οἱ ἀγκυρές, τὰ πανιά, τὰ κα-
τάρτια, γυάλινος κι' ὁ ναύτης σκυμέ-
νος στὴν κουπαστή. Ἦταν, στ' ἀλή-
θεια, ἀπὸ μπλε γυαλί ἢ μπλοῦζα του,
ἀπὸ ἄσπρο τὸ πανταλόνι κι' ὁ ναυ-
τικός του σκοῦφος, ἀπὸ μαῦρο τὰ
κορδόνια καὶ τὰ σειρήνια, ἀπὸ σκοῦ-
ρο καφέ τὰ παπούτσια του. ἀπὸ ρῶζ
τὸ πρόσωπό του. Μὰ τὰ μάτια του
δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἀπὸ τί γυαλί
ἦταν. Εἶχαν ἓνα βλέμμα πότε θλιμ-
μένο, πότε χαρούμενο. Δὲν μπορῶ
νὰ σᾶς πῶ ἀπὸ τί γυαλί ἦταν τὰ μά-
τια του. Γιατὶ ἔδειχναν σὰν ἀληθινά.

Καὶ ἡ μαμμά εἶπε :

— Τὸ καραβάκι μοῦ ἀρέσει πολὺ.
Ὅμως αὐτὸς ὁ ναύτης, . . Ἄν δὲν
εἶχε τὸ ναῦτη, θὰ μπορούσα νὰ τὸ
ἔβαζα τὸ καραβάκι στὴ μέση τοῦ
τραπεζιοῦ, ὅταν θὰ εἶχα προσκαλε-
σμένους. Μὰ ὁ ναύτης δὲν ἀξίζει τί-
ποτα.

Ἔτσι λοιπὸν τὸ καραβάκι τὸ βά-
λανε στὸ δωμάτιο τοῦ Φώτη, πάνω
στὸ τζάκι, δίπλα στὴ μεγάλη γυάλα
μὲ τὰ χρυσόψαρα. Μὰ δὲν εἶχε χρυ-
σόψαρα μέσα ἢ γυάλα. Εἶχε ψαράκια
κοκκινωπά, ψαράκια καφετιά, μὲ κί-
τρινες γραμμές, ψαράκια μαυριδερά
καὶ κάτι ἄλλα σὰν κεντημένα μὲ ὀ-
λα τὰ χρώματα. Εἶχε ἀκόμα καὶ κα-
δούρια τοῦ ποταμοῦ, ποὺ ἀνοιγόκλει-

ναν τίς δαγκάνες τους καὶ κογχύλια
γυριστὰ ξανά καὶ ξανά, σὰν καραμέ-
λες. Καὶ στὸ βυθὸ εἶχε χρωματιστὲς
πετρίτσες, γαλάζιες, κόκκινες, κίτρι-
νες καὶ καταπράσινα χορταράκια. Μό-
νο ποὺ ὁ Φώτης ἔλειπε στὴν ἐξοχή
καὶ δὲν ἤξερε πῶς δίπλα στὴν ἀγα-
πημένη του γυάλα μὲ τὰ ψάρια, πῆρε
θέση ἓνα γυάλινο καραβάκι.

Ὅταν λοιπὸν βράδυασε καὶ νύ-
χτωσε καὶ πέρασαν τὰ μεσάνυχτα καὶ
ἦταν πιά παντοῦ ἡσυχία, σ' ὅλο τὸ
οπίτι, τότε ἀντήχησαν μέσ' τὸ δωμά-
τιο τὰ λόγια τῆς μαμμάς :

«Αὐτὸς ὁ ναύτης δὲν ἀξίζει τί-
ποτα».

Χαμογέλασε ὁ ναύτης, ἓνα πικρὸ
χαμόγελο. Μὰ καιρὸ δὲν βρῆκε, νὰ
καλοσκεφτῇ τὰ λόγια ποὺ ἀκουσε.
Γιατὶ φύσηξε ἓνας τέτοιος ἀέρας, τό-
σο δυνατός. Φούσκωσαν τὰ πανιά.
Ἐγειρε τὸ καράβι. Πλημμύρισε ἡ γέ-
φυρα νερά. Ὁ ναύτης ἔτρεχε ἀπὸ
δῶ κι' ἀπὸ κεῖ, δίπλωνε, μάζευε φλό-
κους καὶ πανιά, κινδύνευε κάθε λε-
πτὸ ἡ ζωὴ του καὶ μὲ τὰ κύματα
πάλαιψε ὅλη τὴ νύχτα. Ὡς ποὺ ἄρ-
χισε πιά νὰ φέγγῃ. Ἠρέμησε τότε ἡ
θάλασσα, ἡσύχασε. Μιὰ χαρὰ ἔφευ-
γε τὸ καραβάκι πάνω στὸ κύμα. Ἐλυ-
σε κι' ὁ ναύτης τὰ πανιά, ἔγειρε κα-
τευχαριστημένως στὴν κουπαστή. Καὶ
ξεκουραζόμενος κοιτάζοντας τὴ θάλασ-
σα, ποὺ εἶχε πιά μιὰ τέτοια γαλήνη,
μιὰ τέτοια καλωσύνη.

Ὅταν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας πλημμύ-
ρισε τὴν καμρούλα τοῦ Φώτη, τὸν
βρῆκε τὸ ναῦτη στὴν ἴδια πάντα στά-
ση, σκυμμένον ἀκόμα στὴν κουπαστή.
Τὰ πάντα ἦταν ἡσυχά στὸ δωμάτιο,
καθαρά, ταχτικά. Τὸ μόνο ποὺ θύμι-
ζε κακὸ κι' ἀντάρα, ἦταν τὸ μεγάλο
κάδρο, ποὺ κρεμότανε πάνω ἀπὸ τὸ
τζάκι. Παρίστανε μιὰ φοβερὴ θαλασ-
σοταραχὴ κι' ἓνα πλοῖάριο στὸ βά-
θος, ποὺ τοῦ εἶχαν φράξει τὸ δρόμο,
κάτι πελώρια κύματα.

Τάξη λοιπὸν ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη

στην καμαρούλα, ως ετου βράδυασε πάλι και νύχτωσε και ήσυχασαν τα πάντα. Άλλα μόλις πέρασαν τα μεσάνυχτα, ακούστηκαν και πάλι μέσ' τὸ σκοτάδι τὰ λόγια τῆς μητέρας :

«Αὐτὸς ὁ ναύτης δὲν ἀξίζει τίποτα».

Ταράχτηκε ὁ ναύτης κι' ἔτσι τα-ραγμένος ἔπιασε τὸ τιμόνι.

Ήταν μιὰ θάλασσα πολὺ ἄγρια. Τὰ κύματα σκέπαζαν ὁλοένα τὸ καραβάκι, ποὺ χανότανε στιγμές-στιγμές, σὰν νὰ τὸ εἶχαν καταπιεῖ τὰ νερά. Ὁ ναύτης βρισκότανε στὴ μέση τῆς ἀπέραντης θάλασσας, μονάχος στὸ σα-ραβαλιασμένο του πλοῖο. Καὶ εἶδε νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ νερά και νὰ γε-μίζουν τὸ πέλαγος χιλιάδες χιλιάδων ρημαγμένα καράδια, τσακισμένα, ἀπ' ὅπου δὲν εἶχαν μείνει πιὰ, παρὰ μο-νάχα οἱ σκελετοί. Χίλια δυὸ θεόρατα φίδια προβάλανε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ναυάγια. Κάτι πανύψηλα φίδια μ' ἄ-γρια ὁλοστρόγγυλα μάτια κι' ἀνοιχτὸ στόμα, ἀπ' ὅπου βγαίνανε φωτιές. Ὁ ναύτης κουλουριάστηκε τρομαγμένος, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του. Καὶ μόλις ἀνοίγει τὰ μάτια, εἶδε πλῆθος τέρα-τα νὰ τὸν παραμονεύουν. Ἄλλα εἶχαν μαύρα, σάπια δόντια κι' ἄλλα κάτα-σπρα δόντια σουδερὰ, ποὺ ξεφεύγα-νε ἀπὸ τὰ χεῖλη. Κάτι φοβερὰ τέρα-τα, ποὺ στριγκλίζανε καὶ μουγκρίζα-νε. Σὰν ἔπιασε νὰ χαράξῃ ἡ αὐγὴ, κόπασε ἡ φουρτούνα. Ὅσο ρόδιζε ὁ οὐρανός, τόσο χάνονταν οἱ φρικτὲς μορφές. Καὶ ἦταν ἡρεμὰ τὰ πάντα, σὰν πρόβαλε ἡ πρώτη ἀκτίνα τοῦ ἡλίου. Χαρούμενος ὁ ναύτης ἀκού-μπησε στὴν κουπαστὴ, πάνω στὰ χοντρά σκοινιά καὶ καμάρωνε τὴ θάλασσα, ποὺ ἦταν ἡρεμὴ, ἀκίνητη, σὰν κοιμισμένη, ποὺ τὴ φωτίζει ὁλοέ-να καὶ περισσότερο ὁ ἥλιος, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ λάμπῃ, νὰ μοιάξῃ διάφανη, χρυσή, νὰ φαντάξῃ σὰν ἀπέραντος καθρέφτης, ποὺ μπορεῖς ἄφοβα νὰ βαδίσῃς ἀπάνω του.

Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἔφθασε παντοῦ, στὰ χέρια, στὸ πρόσωπο τοῦ ναύτη, ποὺ ἦταν ἀπὸ ρῶς γυαλί, πλημμύρισε τὸ δωμάτιο τοῦ Φώτη, ἀντιφέγγισαν οἱ ἀκτίνες πάνω στὸ γυάλινο καρα-βάκι, πέρανε στὴ γυάλα μὲ τὰ χρυ-σόψαρα, παικνίδισαν στὸ καθρεφτάκι μὲ τὸ χρυσὸ πόδι, φωτίσαν τὸ ἀνθο-δοχεῖο. Καὶ φάνηκαν τότε ἀπάνω στὴν παλιὰ μαυριδερὴ πορσελάνη, ὅλα τὰ σχεδιάσματα. Ἀκατανόμαστα θηρία, τέρατα, δράκοι, φίδια, ποὺ προβάλανε τὰ δύσμορφα κεφάλια τους, ἀνάμεσα ἀπὸ δλάνοιχτα χρωμα-τιστὰ λουλούδια.

Ήσυχη πέρασε αὐτὴ ἡ μέρα καὶ ἴσως νὰ περνοῦσε ἡσυχὴ κι' ἡ νύχτα,

ἀν δὲν ἔπεφτε λίγο μετὰ τὰ μεσάνυ-χτα ἕνας φοβερός κεραυνός, ποὺ συγ-κλόνισε τὰ πάντα. Ἀναταράχτηκε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἡ θάλασσα. Κάτι πελώρια κύματα. Ἄτυχο στάθηκε τὸ καραβάκι. Κεῖνη τὴ νύχτα τὸ κα-τάπιαν τὰ νερά. Κι' ὁ ναύτης βρέθη-κε μισολιπόθυμος, πάνω σ' ἕνα κά-ποιο βραχάκι.

Ποῖς ξέρει πόσες ὥρες νὰ ἔμεινε ἔτσι ὁ ναύτης. Ὡστόσο συνήλθε κά-ποτε. Ἐνα τραγούδι τὸν συνέφερε, λυπητερὸ καὶ χαρούμενο μαζί. Σὰν ἀνοίξε τὰ μάτια του, εἶδε πάνω στὸν ἀφρὸ μιὰ γοργόνα. Αὐτὴ τραγουδοῦ-σε. Εἶχε χρυσὰ μαλλιά, ξέπλεκα γύ-ρω στὸ πρόσωπο, κατὰχρυση οὐρά, κι' ἀπ' τὴν κορὼνα τῆς, ποὺ ἦταν χρυσή κι' αὐτὴ, λάμπανε σὰν ἀστέ-ρια τὰ διαμάντια. Πολλὲς σειρὲς μαρ-γαριτάρια ζώνανε τὸ κορμί τῆς καὶ πλῆθος βραχιόλια τὰ χέρια τῆς. Τὸ τραγούδι ἔλεγε γιὰ τίς ὁμορφιὲς τῆς θάλασσας, γιὰ τὰ παλάτια ποὺ βρί-σκονται στὸ βυθό. Ἐλεγε τὸ πόσο καλότυχος εἶν' αὐτὸς ποὺ ζῇ πάντα στὸ γυαλό, γιὰ τὰ ταξίδια τ' ἀτέλειω-τα ποὺ θὰ κάνῃ ξεπλωμένος πάνω στὸ κύμα.

Κι' ὁ ναύτης βρέθηκε στὴ θά-λασσα. Κι' ἡ σειρήνα τὸν πῆρε κά-τω στὰ βάθη τῆς θάλασσας, ποὺ βρίσκονται τὰ παλάτια. Θεόρατα κο-χύλια, γυαλιστερά, ἀστραφτερά. Ἄλ-λα κόκκινα, ἄλλα βαθειὰ γαλάζια, ἄλλα κίτρινα ἢ κάτασπρα τὰ παλά-τια τῆς θάλασσας, εἶναι στολισμένα μὲ γιρλάντες ἀπὸ κοράλια κι' ἔχουν γύρω τους παρτέρια ἀπὸ σφουγγάρια χρωματιστά. Πλῆθος ἀστακοὶ κέδου-νε κατὰ πῶς πρέπει τὰ σφουγγάρια μὲ τίς δαγκάνες τους, τὰ σιάχνουν, τοὺς δίνουνε στρογγυλό, μυτερὸ ἢ ἄλλο πολὺπλοκο σχῆμα. Μεγάλα κατακόκ-κινα καθοῦρια μὲ πόδια χρυσά, κου-βαλοῦν στὴν πλάτη, τι ὠραῖο κι' εἶ, τι θαυμαστὸ βρίσκουνε στὰ μακρινὰ τους ταξίδια. Τὶς πιδ σπάνιες πέτρες, τὰ πιδ περίεργα κοχλύδια, τὰ πιδ ἀκριβὰ κοσμήματα.

Κι' ἀπέραντα εἶναι τὰ δάση, ποὺ περιτριγυρίζουν τὰ παλάτια, κάτω στὰ βάθη τῆς θάλασσας. Δάση ἀπὸ ἄσπρα, μαύρα καὶ κόκκινα κοράλια.

Κάτω, στὰ βάθη τῆς θάλασσας οἱ κήποι ἔχουν φιλὸ μαργαριτάρι γιὰ χῶμα. Οἱ μικροὺλες σειρήνες κυνη-γιοῦνται μὲ τὰ ψάρια, κρύβονται στὰ κοχλύδια, χώνονται σὲ ἀνθη πελώρια, ποὺ ἔχουν ὅλα τὰ χρώματα. Κι' ἀ-νάμεσα σὲς πρασινάδες περνοδιαβαί-νουν πρασινογάλαζα λουλούδια, χω-ρὶς ρίζες καὶ κορμό, ἀνοιγοκλείνοντας τὰ πέταλα. Σειρήνες προβάλλουν πότ' ἀπὸ δῶ, πότ' ἀπὸ κεῖ, πανέμορφες,

χαρούμενες, γελαστές, μὲ διαμάντια στὰ μαλλιά, μὲ χρωματιστὰ βραχιό-λια στὰ γυμνά τους χέρια. Κι' ὁλοέ-να ἔρχονται ἀπὸ πάνω, ἀπὸ τὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσας, ἔρχονται κάτω στὰ βάθη μαργαριτάρια ρῶς καὶ μαύρα καὶ κίτρινα καὶ ἄσπρα. Μαργαριτάρια σ' ὅλα τὰ σχήματα, ποὺ τὰ κουβαλοῦν τὰ στρείδια ἀπὸ τὴν κάθε μακρινὴ θάλασσα καὶ τὰ σκορποῦν καὶ ραίνουν τὰ παλάτια.

Ὁ ναύτης ζαλίστηκε νὰ βλέπῃ, ἔ-κλεισε τὰ μάτια. Εἶχε πιὰ ξημερώσει. Ἄνοιξε ἡ θύρα, μπήκε ἡ μητέρα στὴν καμαρούλα τοῦ Φώτη. Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα εἶχαν γενικὴ καθαριότητα στὸ σπῆτι. Ἦρθε λοιπὸν ἡ ὑπηρετρία, μὲ τίς σκούπες, τὰ ξεσκονόπανα, τὰ φαράσια. Τὰ πάντα ἦταν ἐν τάξει στὸ δωμάτιο τοῦ Φώτη, ὅμως τὸ καραβάκι θρύφαλα. Ἄλλα κομμάτια ἦταν πάνω στὸ τζάκι, ἄλλα χάμω στὸ πάτωμα.

— Θὰ μπήκε μέσα ἡ γάτα, φαί-νεται. Βρήκα τὴν πόρτα μισοανοιχτή, εἶπε ἡ μητέρα.

Ἄνοιξε τὸ παράθυρο. Ἦρθε φῶς στὸ δωμάτιο, στὸ τζάκι, στὸν καθρέ-φτη, στὸ βάζο μὲ τὰ χρυσόψαρα. Πλημ-μύρισαν φῶς τὰ βάθη του, φάνηκε ὁ ναύτης. Τοῦλειπαν χέρια, πόδια καὶ εἶχε θρυμματισμένο τὸ πρόσωπο, ποὺ ἦταν ἀπὸ ρῶς γυαλί.

— Ὁ φουκαράς, πνίγηκε! Εἶπε ἡ ὑπηρετρία καὶ γέλασε.

— Μμμ. . . δὲν ἀξίζει τίποτε, πρό-σθεσε ἡ μητέρα. Μόνο νὰ μὴν τὸ ποῦ-με τοῦ Φώτη πῶς ὁ θεὸς ἔφερε ἕνα καραβάκι καὶ πῶς ἔσπασε.

Καὶ δὲν τὸ εἶπαν. Ἐτοὶ δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ ὁ Φώτης πῶς ἦταν μιὰ φορὰ ἕνα γυάλινο κα-ραβάκι, μ' ἕνα γυάλινο ναύτη στὴν κουπαστὴ. Πῶς ἔπαιρναν κάθε νύχτα ψυχὴ καὶ ζωὴ κι' ἀρμένιζαν στ' ἀ-νοιχτά, σὲς ἀπέραντες θάλασσες. Πῶς χάθηκε ὁ ναύτης μιὰ νύχτα καὶ πῶς τὸ καραβάκι τσακίστηκε. Ἴσως γιὰ τὸ βάλανε πάνω στὸ τζάκι, κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο κέδρο, ποὺ παρίστανε τρικυμία. Δίπλα σ' ἕνα παλιὸ ἀνθο-δοχεῖο, μὲ σχεδιασμένες μορφές ἀπὸ τέρατα, κοντὰ σ' ἕνα βάζο χρυσόψα-ρα, ποὺ στὰ πλάγια του ἦταν ζωγρα-φισμένες γοργόνες.

Ὅμως ὁ ναύτης πρὶν χαθῇ, εἶδε τὰ παλάτια τῆς θάλασσας.

Π. ΣΚΑΝΔΑΛΗ-ΜΑΞΙΜΟΥ (ΙΡΣΙΜ)
(Σκέτσα Χρυστίνας Μακρῆ)



ΑΝΤΙ "ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ".

ΤΡΕΙΣ ΓΕΝΕΕΣ

[Ὁ κ. Φαίδων παραχωρεῖ σήμε-ρα τὴ θέση του σ' ἕνα ἔκτακτο ἐπι-στολογράφο, ποὺ ἔστειλε πρὸς τὴ Διάπλασι καὶ τὸν κ. Παπαδόπουλο τὸ γράμμα ποὺ θὰ διαβάσετε παρα-κάτω. Ὁ ἐπιστολογράφος εἶναι πα-λιός μας φίλος ποῦ, καθὼς θὰ ἰδῇ-τε, καὶ γεννήθηκε τὸν ἴδιο χρόνο ποὺ βγήκε κι' ἡ «Διάπλασις». Τὸ γράμμα του μᾶς συγκίνησε πολὺ. Κι' ἡ «Διάπλασις» ἔκρινε καλὸ νὰ τὸ δημοσιεύῃ ὁλόκληρο, γιὰ τὴν ἴδια εὐχαρίστηση καὶ συγκίνηση θὰ ἔχουν βέβαια κι' ὅλοι οἱ φίλοι τῆς, παλαιοὶ καὶ νέοι ποὺ θὰ τὸ διαβά-σουν].

Ἀθῆναι 7 Ἰανουαρίου 1940

Ἀγαπημένη μου Διάπλασις
καὶ φίλε κ. Παπαδόπουλε,

Ξέρεις πόσα χρόνια ἔχω νὰ σοῦ γρά-ψω; Πᾶνε περισσότερα ἀπὸ πενήντα χρόνια, ὁλόκληρος... μισὸς αἰώνας, ποὺ σοῦ πρωτόγραψα, ἔνδεκα χρόνων ἄ-γγρακι καὶ πῆρα τὸ ψευδώνυμο "Ελ-λην Ναύτης". Καὶ σήμερα, ἔξήντα ἔνδς χρόνων πιὰ — τί γρήγορα ποὺ περνοῦν τὰ χρόνια! — σοῦ γράφω πάλι καὶ ὑπογράφω ὁ Γέρος Ναύτης. Ὁ Γέρος Ναύτης σοῦ ἔσωκλείει δρχ. 120 γιὰ νὰ ἀνανεώσῃς τὴ συν-δρομὴ μιᾶς κοπελλίτσας συνδρομή-τριάς σου. Θὰ μοῦ πῇς, δὲν μοῦ τίς ἔστειλεν ἡ ἴδια; Ὁ δὲν σοῦ τῆς ἔστειλε, ἀλλὰ τίς εἰσέπραξα ἐγὼ γιὰ νὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστηση νὰ σοῦ τίς στείλω καὶ νὰ σοῦ γράψω μιὰ περίπτωσιν— ποὺ βέβαια δὲν εἶναι σπάνια στὴν τόσο μακρόχρονη ζωὴ τοῦ ἀγαπημέ-νου μας περιοδικοῦ—ἀλλὰ εἶναι τόσο χαρακτηριστικὴ!

Ἀνήμερα τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, πῆγα νὰ κάνω ἐπίσκεψιν σ' ἕνα φίλο μου Γιάννη, σ' ἕνα παλιὸ ἀρχοντικὸ σπῆτι. Μέσα στὴ σάλλα του χωροῦσε ὁλόκληρο τὸ διαμέρισμα μιᾶς σημερι-νῆς πολυκατοικίας. Παλιὰ φαρδεῖα ντιβάνια, ἕνα τζάκι ποὺ τριζοβολοῦσαν κορμὶ ἀπὸ ἐλιές καὶ χοροπηδοῦσαν οἱ φλόγες, στοὺς τοίχους οἰκογενειακὲς εἰκόνες ἀγωνιστῶν τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἐνα ὠραῖο ἀριστοκρατικὸ ἑλληνι-κὸ περιβάλλον. Μαζεμμένοι ἐκεῖ για-γιά, κόρες, ἐγγονάκια, ἐγγονούλες. Καθόμουν κοντὰ στὴ γιαγιά καὶ μι-λούσαμε, δταν μιὰ παιδούλα πλησίασε καὶ εἶπε κατὶ σὲ αὐτὴ τῆς γιαγιάς τῆς.

Τότε ἡ γιαγιά μὲ τὰ κατάλευκα, χιονισμένα μαλλιά μοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια :

— Κύριε Τάδε, ξέρετε τί μοῦ εἶπε

ἡ ἐγγονούλα μου; νὰ σὰς δώσω 120 δρχ. νὰ τῆς ἀνανεώσῃς τὴ συνδρομὴ τῆς στὴ Διάπλασι! εἶναι ὁ μποναμάς ποὺ τῆς ἔκανα φέτος. Αὐτὸν μοῦ ζή-τησε. Καὶ ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ πᾶτε ὁ ἴδιος, σὰς παρακαλῶ, νὰ πῆτε στὸν κύριο Παπαδόπουλο νὰ μὴ ξεχάσῃ νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ πότε θὰ εἶναι ἡ ἑορτὴ γιὰ τὰ ἐξηντάχρονα τῆς. Ἐλπίζω νὰ πάω, ἐγώ, οἱ κόρες μου καὶ τὰ ἐγγόνια μου ὅλοι μαζί. Μᾶς γαλοῦχησε καὶ τίς τρεῖς γενεές ὅπως εἶπε καὶ ὁ Ὑπουργὸς ὁ κ. Κο-τζιάς, τὸ διάβασα στὴν ἐφημερίδα. Ξέρετε, ἐγὼ κοριτσάκι ἤμουν ἀπὸ τίς πρώτες συνδρομητρίες, οἱ κόρες μου μεγάλωσαν μὲ τὴ Διάπλασι καὶ τώρα ἡ ἐγγονούλα μου, ποὺ εἶδατε, καὶ τὰ ἄλλα δυὸ ἐγγονάκια μου. Κι' ὅλες μᾶς εἶχαμε ψευδώνυμο, ὅλες μᾶς ζή-

σαμε μὲ φιλενάδα μᾶς τὴ Διάπλασι. Αὐτὰ τὰ ὠραῖα λόγια ποὺ μοῦ εἶ-πε μιὰ ἀρχόντισσα— ἡ κυρία Αἰμιλία Δράκου, τὸ γένος Μπότσαρη—οἱ δυὸ τῆς κόρες κι' αὐτὲς μὲ γκρίζα μαλ-λιά, ἡ κυρία Λιόλιου τοῦ Ναυάρχου καὶ ἡ κυρία Κορέσση, καὶ τὰ ἐγγό-νια τῆς, Λιολιάκια καὶ Κορεσσάκια, ἡ μικρὴ Θεωδώρα, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Νί-κος, εἶναι ἡ ζωντανή, ὠραία, λευκὴ καὶ ἀγνή ἱστορία τῆς σταδιοδρομίας σου, γιὰ τὴν ὁποία σὲ συγχαίρει ὁ Γέρος Ναύτης ποὺ γεννήθηκε κι' αὐ-τὸς στὸ 1879 μᾶς μὲ τὸ πρῶτο φύλ-λο σου.

Σοῦ σφίγγω τὸ χέρι καὶ εὐχομαι στὴ Μαρία, σὲ σένα, στὸ Φαίδωνα στὴ Διάπλαση καὶ σὲ μένα νὰ γιορ-τάσουμε τὰ Ὀγδοντάχρονα.

Ο ΓΕΡΟΣ ΝΑΥΤΗΣ

ΛΙΛΗ, ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

10.

—Ω, δυστυχία! φώναξε ἡ Λιλή. "Ὁλ' αὐτὰ τώρα πρέπει νὰ καθα-ρισθοῦν. Θὰ μὲ μαλλώσουν πολὺ ὁ μπαμπὰς κι' ἡ μαμμά, ἂν ἰδοῦν τὸν κῆπο σὲ τέτοια χάλια.

— Μὴν κάνεις ἔτσι, τῆς εἶπε ὁ Παυλῆς, καὶ θὰ τὰ καθαρίσουμε. Δύ-σκολο εἶναι; Νερό ἔχουμε ὅσο θέλουμε. Μὲ τὸ σωλήνα τοῦ ποτίσματος θὰ πλύνουμε τὸν πάγκο καὶ τὰ χαλίκια ὅπου χύθηκε ἡ μπογιὰ. Νὰ ἡ σκα-λίτσα. Πάρε καὶ μιὰ πατσαβούρα καὶ καθάρισε τὸν τοῖχο καὶ τὸ παράθυρο.

Βάλθηκαν στὴ δουλειὰ μὲ ζῆλο. Σὲ λίγο, ὁ σωλή-νας τοῦ ποτίσματος μὲ τὸ δυνατό κρουνοῦ τοῦ καθά-ρισε τὸν πάγκο καὶ τὰ χα-λίκια ἀπὸ τίς μπογιές. Κου-βαλῆθηκε ἡ σκαλίτσα κον-τὰ στὸν τοῖχο καὶ στὸ πα-ράθυρο. Ἡ Λιλή ἀνέβηκε μὲ μιὰ πατσαβούρα κι' ἄρ-χισε νὰ καθαρῇ τίς πι-τσιλάδες. Ὁ Παυλῆς τῆς κουβαλοῦσε νερό σὲ μιὰ μεγάλη λεκάνη, ποὺ μόλις τὴ σήκωνε. . .

Καὶ τὰ σκυλιά; Αὐτὴ τὴ φορὰ κάθονταν ὅπως-δήποτε φρόνιμα. Τὸ φο-βόνταν, φαίνεται, τὸ νερό καὶ δὲν ἔκαναν πολλὰ παι-κνίδια μαζί του. Ἄλλα ἦ-ταν γραφτὸ νὰ τιμωρηθοῦν γιὰ τίς προηγούμενες ἀτα-ξίες τους. Καὶ νὰ πῶς :

Μιὰ στιγμὴ, ὁ Παυλῆς, καθὼς σήκωνε τὴ βαρεῖα λεκάνη, ἡ λεκάνη τοῦ ἔπεσε, κι' ὅλο τῆς τὸ νερό χύθηκε. . . πάνω στὸν Ρίχ καὶ τὸν Ράκ! "Ὁ, νὰ βλέπατε πηλάδα ποὺ πῆραν τὰ δυὸ σκυλάκια μ' αὐτὴ τὴν ξαφνικὴ ψυχρολουσία! Κι' ἔκαναν κατὶ ξεφωνητά, κατὶ κλάματα, σὰ νὰ τὰ δερναν μὲ τὸ καμτσίκι. . .

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ



ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. BADIN

—Συνέχεια από το προηγούμενο—

Ο Γιάννης ευχαρίστησε ευγενικά τον καλό καφετζή που πήρε τον Κίτσο και τον Κοκκό και τους έκλεισε σ' ένα μικρό δωμάτιο. Για να είναι μάλιστα πιο σίγουρος τους έδεσε και από το ένα πόδι. Μόνον ο Άλγης σάν πιο υπάκουος έπληξε με τους μικρούς κυρίους του.

Όταν έφτασαν στην πλατεία της Κυβερνήσεως, εκεί που ο Γιάννης έτοιμαζόταν να σταματήσουν ένα διαβάτη και να τον ρωτήσουν για τον δρόμο ο Μιχαλάκης τον άρπαξε από το χέρι δείχνοντάς του μια μεγάλη επιγραφή με μεγάλα χρυσά γράμματα που έλεγε :

“Αδελφοί Καστέρα, άργυραμοιβοί

Γιαμάτος χαρά ο Γιάννης μπήκε στη στοά έξω από την όποια ήταν η επιγραφή. Εκεί είδε πολλές πόρτες. Σε μια απ' αυτές είδε μια μπρούτζινη πλάκα με την ίδια επιγραφή : “Αδελφοί Καστέρα, άργυραμοιβοί”. Ο Γιάννης άνοιξε την πόρτα μπαίνει και ρωτάει. Κατά κακή του τύχη μόνο που το όνομα των σαράφηδων έμοιαζε μονάχα με το δικό του, γιατί αλλιώς δεν είχαν την παραμικρή συγγένεια με τον θείο Θωμά που δεν τον ήξεραν καν. Τα δυστυχισμένα παιδιά στενοχωρήθηκαν πολύ και ξαναγύρισαν στην πλατεία. Εκεί βρήκαν έναν αστυφύλακα, τον πλησίασαν και τον ρώτησαν ευγενικά.

—Σας παρακαλώ, που είναι η Διεύθυνση της Αστυνομίας;

—Και τί τη θέλετε τη Διεύθυνση; Τη ρώτησε ο αστυνόμος;

—Θέλουμε να ρωτήσουμε για τον θείο μας που ήταν εδώ.

—Νά, είναι δω κοντά, είπε ο αστυφύλακας στον Γιάννη. Βλέπετε εκεί κάτω στην άκρη αυτόν το μικρό δρόμο; είναι η πλατεία Μάλανκερ. Θα την περάσετε και κάτω-κάτω δεξιά θα δής την οδό του Έπιτελείου. Εκεί άμα προχωρήσεις καμιά είκοσι πενταριά βήματα σηκώνοντας τα μάτια σου θα δής ένα μεγάλο κτίριο με μια σημαία κι' ένα φανάρι κόκκινο. Αυτή είναι η Διεύθυνση της Αστυνομίας.

Ο Γιάννης ευχαρίστησε τον αστυφύλακα κι' ξεκίνησε προς το μέρος που του είχε δείξει ο αστυνόμος. Κι' έπειδή τον είχε οδηγήσει καλά δεν

δυσκολεύθηκε καθόλου να βρή το κτίριο με τη σημαία.

Στη διέυθυνση αναγκάστηκε να περιμένει αρκετή ώρα. Το δωμάτιο που περίμεναν όσοι είχαν δουλειά στην αστυνομία και ήθελαν να ιδούν τους υπαλλήλους, ήταν γιομάτο κόσμο λογής-λογής. Μόλις ύστερα από μια ώρα κατώρθωσε ο Γιάννης να μπή στο Γραφείο και να πη τί ζητούσε.

—Τί θέλεις, παιδί μου; τον ρώτησε ο αστυνομικός υπάλληλος.

—Ήρθα να ρωτήσω που μπορώ να βρω τον θείο μου Καστέρα, που μένει εδώ.

—Καστέρας; έκανε ο υπάλληλος. Μου φαίνεται πως υπάρχει αυτό το νομα.

“Επειτα γυρίζοντας σ' έναν άλλον υπάλληλο που έργαζόταν κοντά του, του είπε :

—Δός μου, σε παρακαλώ, το Εύρετήριο, να ιδώ το όνομα Καστέρας.



Τα κακόμοιρα!

Κι' ανοίγοντας το Εύρετήριο στο ψηφίο Κ. άρχισε να κοιτάζει τα όνομα των κατοίκων του Άλγερίου και να γυρεύει το όνομα Καστέρας.

—Καστέρας... Καστέρας... “Α! νά! “Αδελφοί Καστέρα, άργυραμοιβοί. Στοά “Απόλλωνος αριθ. 4 και 6.

—Από κει ακριβώς έρχάμαστε, έπεν ο Γιάννης. Δεν είνε αυτός που ζητούμε. Ο θεός δεν είχε άλλον άδελφ από τον πατέρα μου και...

—Καλά, καλά έπεν ο υπάλληλος. “Εχουμε και άλλους. Στάσου να κοιτάξω : Καστέρας “Αντώνιος “Ιωάννης, σανδαλοποιός. “Οδός Νέας Πύλης, αριθμ. 18. Αυτός είναι;

—“Οχι τον θείο μου τον λένε Θωμά.

—Πάει καλά! “Ας κοιτάξουμε παρακάτω. Νά! νά! Χήρα Καστέρα στραματοποιός. Ούτε αυτός θα είναι πιστεύω. Καστέρας... Καστέρας... “Οχι δεν βλέπω άλλον Καστέρα.

—Και όμως, είπε ο Γιάννης, ο θεός μου Θωμάς είναι δω στο Άλγери, είναι βεβαίως.

—Παράξενο, είπε ο υπάλληλος, πολύ παράξενο, γιατί θα ήταν γραμμένος στον κατάλογο. “Οπωσδήποτε πήγαινε να ρωτήσης και στην Νομαρχία.

—Στη Νομαρχία;

—Νάι, νάι!

—Και που είναι η Νομαρχία;

—Στην οδό Αδρηγίας. Δέχονται κάθε μέρα εκτός από τις Κυριακές από της δυο ως τις τέσσερις.

“Ήταν μεσημέρι κι' έτσι τα παιδιά είχαν ως τις δύο καιρό για να πάν στην Νομαρχία. Γύρισαν λοιπόν στο καφενείο, έφαγαν με πολλή όρεξη, έπαιξαν με τους τρεις συντρόφους τους κι' όταν χτύπησε δύο βρέθηκαν μπρος στην Νομαρχία κι' ανέβαιναν την σκάλα της.

“Αλλά και στην Νομαρχία άλλη άποτυχία τα περίμενε. “Αφού τα έστειλαν από γραφείο σε γραφείο, τ' ανέβασαν και τα κατέ-

βασαν, δεν ξέρω, κι' εγώ, σε πόσα πατώματα, και τα πέρασαν από μύριους όσους διαδρόμους, τους έδωσαν πάλι πληροφορίες για τους άδελφούς Καστέρας τους άργυραμοιβούς, τον σανδαλοποιό “Αντώνιο “Ιωάννου Καστέρα και για την χήρα Καστέρα, που έκανε στρώματα. Δεν μπόρεσαν όμως να τους πουν τίποτε, για τον θείο τους Θωμά Καστέρα. “Απ' τα πολλά τους είπαν να πάν στον “Επαρχο.

“Αλλά και στον “Επαρχο άλλο κακό πάλι. “Όταν έφθασαν εκεί ήταν τέσσερις παρά τέταρτο και τα Γραφεία έκλειναν στις τέσσερις. Δεν μπόρεσαν λοιπόν να μείνουν παρά πάνω από ένα τέταρτο.

“Ο υπάλληλος έκανε πως σκάλιζε τα χαρτιά που είχε στο γραφείο του και είπε στον Γιάννη να πάη πάλι την άλλη μέρα το πρωί, για να του δώση σωστές πληροφορίες για την δουλειά του.

“Αφού ο υπάλληλος τους έδωσε την υπόσχεση αυτή ο Γιάννης και τ' άδελφά του έφυγαν κατευχαριστημένοι και ήσυχoi απ' το “Επαρχείο.

—“Ε! τί λέτε, είπε ο Γιάννης βγαίνοντας στον δρόμο, πριν γυρίσουμε στο καφενείο δεν κάνουμε μια στιγμή ένα γύρο απ' την πλατεία, μήπως και μέσ' τον κόσμο άπαντήσουμε το θείο μας;

“Ετσι πήγαν στην πλατεία και κοιτούσαν καλά, καλά τους διαβάτες μήπως και ανακαλύψουν κανένα που να

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΔΥΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ

Πριν χρησιμοποιηθί ο άτμος για κίνητρο στα πλοία, και ως που να πληθύνουν τα άτιμπλοια, αύλακώνανε τη θάλασσα κάθε λογής ιστιοφόρα. Μ' αυτά, μεταφέρονταν από λιμάνι σε λιμάνι, ειδών-ειδών έμπορεύματα και λιγοστοί ταξιδιώτες.

Οι καρβοκρήδες που ήταν και πλοίαρχοι, θαλασσομάχοι πρώτης, έταξείδευαν άλλοτε με δική τους σημαγιά (κεφάλαια), άλλοτε για ναύλο κι' άλλοτε για έμπόριο συντροφικό με πατριώτη τους χρηματοδότη, που τότε όλοι τον έλεγαν παρτσινέ-βελο.

Αυτός εκανόνιζε σάν προϊστάμενος όλες τις λεπτομέρειες του ταξιδιού και της έμπορικής δουλειάς και από τα κέρδη της έπαιρνε τα μισά, όταν όμως έτύχαινε ζημιά ήταν όλη εις βάρος του.

Οι νησιώτες σάν έμάθαιναν πως συντοπίτες καρβοκρήδες, θα ξεκινούσαν για μεγάλες πολιτείες, τους γίνονταν φόρτωμα, άλλοι να τους φέρουν πράγματα άξιας και άλλοι διάφορα μικροπράγματα, λίγοι όμως απ' όλους έδιναν μπροστά και τα χρήματα. “Ετσι, εκείνοι που άκουαν τέτοιες παραγγελίες, αν ήθελαν να τις εκτελέσουν, έπρεπε να έχουν και ξεχωριστά κεφάλαια από τα χρειαζόμενα για τη δουλειά τους, πρᾶμμα δύσκολο.

Γι' αυτό όλοι τους εύρισκαν προφάσεις για να τις αποφεύγουν και ένα σωρό τεχνάσματα για να παίρνουν προπληρωμή.

“Από τα τελευταία, μείνανε πιο γνωστά τα δυο αυτά.

“Ενας καπετάνιος τους είπε ορθά-κοφτά, πως δεν θάκουε παραγγελίες με λόγια γιατί θα τις ξενούσε όλες και θα τις δεχότανε μόνο γραμμένες κι' ακόμη να του τις πάνε στο καράδι την μέρα που θα έκανε πανιά.

Σε όλους που του τις πήγαιναν γραφτές, έλεγε να τις άπιδώνουν σ' ένα μεγάλο κιβώτιο τοποθετημένο στην πρύμνη του καρβιού.

Σ' εκείνους, που καθώς τις έδωζαν εκεί τις σκεπάζαν με άσημένα “Ισπανικά δίστηλα, που γι' αυτό και τα λέγανε κολωνάτα, τους τις έφερε. Στους άλλους που τις άφησαν δίχως σκέπασμα από τάλληρα, δικαιολογήθηκε ότι τις έπληρε ο άέρας γιατί τις βρήκε άστερέωτες από άσημένο βάρος, τις έρριξε στη θάλασσα και έτσι δεν ήξερε τί του είχαν παραγγείλει.

“Άλλος καπετάνιος, με το να άκούη καθισμένος στο καφενείο την παραμονή που θα ταξείδευε όλο κι' άπλήρωτες παραγγελίες, έστενοχωρήθηκε πολύ και το φάνερωνε με νευρικά ρουφήγματα και ξεφυσήματα του καπνού του ναργιλέ του.

Για μια στιγμή που παρασούρηκε από θυμό, κι' αποφάσισε να φερθή άσχημα και σ' εκείνον που θα του έδινε και πληρωμένη παραγγελία, είδε να σταθή μπροστά του ένα δωδεάχρονο παιδόπουλο.

Αυτό, τον έχαιρέτησε ευγενικά, του έβαλε δειλά, δειλά στην χερούκλα του ένα γροσάκι και τον παρακάλεσε όταν θα γύριζε με το καλό να του έφερνε ένα σουραύλι για να ψάλλη μ' εκείνο τα κάλαντα.

“Ο καπετάνιος στα λόγια του μικρού, ήσυχασε από τα νεύρα του, χαμογέλασε και χαϊδεύοντάς το στον ώμο του είπε :

—Μείνε ήσυχος, το σουραύλι σου θα τώχης.

Σάν έγύρισε από το ταξίδι του, έδωσε μπροστά σε όλους, που περίμεναν άνυπόμονα τις παραγγελίες τους, το σουραύλι στον μικρό και όταν εκείνοι τον ρώτησαν για τις δικές τους, τους άπάντησε :

—Μη σάς κακοφαίνεται για ό,τι θα άκούσετε. “Εφερα μόνον την παραγγελία του μικρού, γιατί μου την προπλήρωσε, και για το μάθημα που σάς δίνει τί πρέπει να κάνετε όταν παραγγέλνετε, εγώ του χαρίζω τουτό. “Ορίστε.

“Όπως το έλεγε, τράθηξε από την τσέπη του κάποιο μικρό δέμα, το άνοιξε και φάνηκε ένα κατακόκκινο φεσάκι που, αφού το κράτησε για λίγο κρεμαστό από την μεταξωτή φούντα σάν καμπανούλα πάνω από το κεφάλι του παιδιού, του το φόρεσε.

“Εκείνο, ξετρελλαμένο από διπλή χαρά έφίλησε το χέρι του καπετάνιου για ό,τι του έφερε. “Επειτα άρχισε να παίξει το σουραύλι του, και όπως έφευγε χοροπηδώντας ανάμεσα από τόσους κατσουφιασμένους, κουνιόταν πέρα δώθε ρυθμικά και ή φουντίτσα του φεσιού του.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.



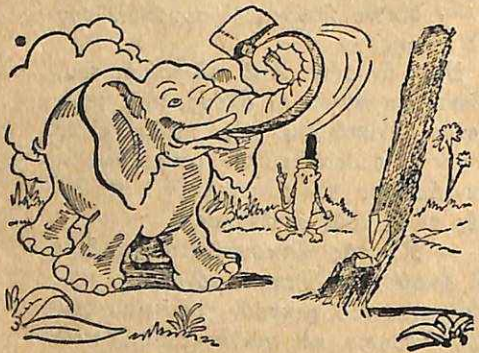
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΚΛΑΜΜΑΤΑ

Ο ΣΟΦΟΣ ΕΛΕΦΑΣ

ΤΟΥ ΑΜΠ ΝΤΑΜΠΑΜΠ

Τὴν ἱστορία αὐτὴ τὴ διάβασα σ' ἓνα παλιὸ βιβλίο, πού τὸ ἔγραψε ἓνας σοφὸς Ἰνδὸς πού τὴν εἶχε, λέει, ἀκούσει ἀπὸ τὸν προπάππο του, πού κι' αὐτὸς τὴν εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν παπποῦ του, πού κι' ἐκεῖνος πάλι τὴν εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὸν μεγάλο του θεῖο, πού τὴν εἶχε ἰδεῖ μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια.

Τὸν καιρὸ λοιπὸν τοῦ μεγάλου θεοῦ τοῦ παπποῦ τοῦ προπάππου τοῦ σοφοῦ Ἰνδοῦ πού ἔγραψε τὸ βιβλίο, ζοῦσε στίς Ἰνδίες ἓνας σεβάσμιος φακίρης πού ὀνομαζόταν Ἀμπ Νταμπάμπ. Ὁ φακίρης αὐτὸς ἦταν τόσο ἑυπνός καὶ τόσο μορφωμένος, ὥστε ἂν ἤθελε μπορούσε νὰ πάρῃ μεγάλη



Ὁ Ζιμποῦ ἔκοβε τὰ δέντρα μὲ τὸ τσεκούρι

θέση στὴν αὐλὴ ἑνὸς μαχαραγιά καὶ νὰ ζήσῃ μὲ τιμὲς καὶ μὲ δόξες. Μὰ ἦταν ἄνθρωπος ἀπλὸς καὶ ταπεινὸς καὶ προτιμοῦσε τὴν ἡσυχὴ ζωὴ τῆς ζούγκλας ἀπὸ τὴν πολυθρόνῃ ζωὴ τῆς πολιτείας.

Κατοικοῦσε λοιπὸν σ' ἓνα φτωχικὸ σπιτάκι στὴν ἄκρῃ τοῦ χωριοῦ καὶ γιὰ μόνον σὺντροφὸ του εἶχε ἓναν ἐλέφαντα πού τὸν ἔλεγαν Ζιμποῦ. Εἶχε πάρει τὸν ἐλέφαντα αὐτὸν στὸ σπῆτι τοῦ ἀπὸ πολλὴν μικρὸν καὶ τὸν εἶχε ἀναθρέψει μοναχὸς του, ἔτσι ὥστε σὲ λίγα χρόνια εἶχε κι' ὁ ἐλέφας γίνεῖ ὄχι μονάχα σοφός, ἀλλὰ καὶ ἱκανώτατος. Βέβαια δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ, μὰ καταλάβαινε ὅ,τι κι' ἂν τοῦ ἔλεγαν. Πολλὲς φορές ὁ ἀφεντικός του κουβέντιαζε ὥρες ὁλόκληρες μαζί του καὶ ὁ ἐλέφας τοῦ ἀπαντοῦσε μ' ἓνα ναι ἢ μ' ἓνα ὄχι, γέρνοντας τὸ κεφάλι του κατὰ κάτω ἢ ὑψώνοντας τὸ κατὰ πάνω.

Ὁ Ἀμπ Νταμπάμπ εἶχε δεῖξει στὸν ἐλέφαντά του πῶς νὰ κρατᾷ τὸ νοικαυριό, πῶς νὰ μαγειρεύῃ καὶ πῶς νὰ πλένῃ τὰ πιάτα καὶ σὲ λίγο ὁ

Ζιμποῦ παράδωκε μὲ τὸν καλύτερο ὑπηρέτη. Τὸ πρῶτο ὁ ἀφεντικός του μόλις ξυπνοῦσε τὸν εἰδοποιοῦσε μ' ἓνα πλατάγισμα τῆς γλώσσας του. Ἀμέσως ὁ ἐλέφας πού κοιμόταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του, σηκώνεταν καὶ πήγαινε στὴν κουζίνα καὶ τοῦ ετοίμαζε τὸν καφέ του. Ὑστερα σκούπιζε καὶ συγύριζε ὅλο τὸ σπῆτι καὶ ετοίμαζε καὶ τὸ μεσημεριανὸ φαγητό. Ἐκτός ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὁ Ἀμπ Νταμπάμπ εἶχε καταφέρει, ὥστε ὁ ἐλέφας του νὰ μπορῇ νὰ κρατᾷ μὲ τὴν προδοσικὴ του μιὰ βελόνα περασμένη σὲ κλωστή. Ἔτσι μπορούσε ὅπωςδήποτε νὰ τοῦ ράψῃ καὶ νὰ τοῦ μπαλώσῃ τὰ ρούχα του. Φυσικὰ τὰ μπαλώματά του ἦταν ἄτεχνα, μὰ ὡστόσο τὰ κουτσοκατάφερνε.

Ὁ ἴδιος Ἀμπ Νταμπάμπ σ' ὅλο τὸ διάστημα ἦταν βυθισμένος στὴ μελέτη τῶν διαφόρων σοφῶν βιβλίων καὶ πότε πότε μασοῦλιζε κανένα ζαχαρωτὸ καὶ καμμιά καραμέλλα, ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε ἀτομικὴ περιουσία γιὰ ν' ἀγοράζῃ καραμέλλες καὶ ζαχαρωτὰ ἦταν υποχρεωμένος νὰ δουλεύῃ γιὰ νὰ κερδίξῃ χρήματα καὶ μάλιστα νὰ δουλεύῃ πολὺ σκληρὰ γιὰτις κάθε δυὸ τρεῖς μέρες ἔπρεπε νὰ πηγαίνῃ στὸ δάσος νὰ κόβῃ δένδρα καὶ νὰ τὰ κουβαλᾷ στὸ χωριὸ ὅπου τὰ πουλοῦσε.

Κάποτε ὅμως ὁ Ἀμπ Νταμπάμπ σκέφτηκε πῶς τὴ δουλειὰ αὐτὴν μπορούσε νὰ τὴν κάνῃ κι' ὁ ἐλέφας του καὶ πῆρε μαζί του τὸν ἄξιό Ζιμποῦ καὶ τοῦ ἔδειξε. Ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ὁ Ζιμποῦ χωρὶς νὰ χρειασθῇ καὶ νὰ τοῦ τὸ πῇ κανεὶς, τραβοῦσε κατὰ τὸ δάσος κρατώντας μὲ τὴν προδοσικὴ του τὸ τσεκούρι. Ἐκοβε καμμιά δωδεκαριά δένδρα, τὰ ξεφλούδιζε, τὰ καθάριζε ἀπὸ τὰ κλαδιά, κουβαλοῦσε τοὺς κορμούς ὡς τὸ χωριὸ καὶ τὸ βράδυ γύριζε καὶ ἔρριχνε στὰ πόδια τοῦ ἀφεντικοῦ του τὰ λεπτὰ πού εἶχε εἰσπράξει.

Μιὰ μέρα στὸν Ἀμπ Νταμπάμπ ἤρθε ἓνα χαρτάκι γιὰ νὰ πληρώσῃ τοὺς φόρους τοῦ Ὁ σοφὸς φακίρης ἦταν ἀδύνατο νὰ μαζέψῃ τόσα χρήματα πουλώντας ξύλα καὶ τότε σκέφθηκε νὰ μάρθῃ τὸν Ζιμποῦ νὰ χορεύῃ, ἐνῶ αὐτὸς θὰ τοῦ ἔπαιζε μὲ τὴ φλογέρα. Πραγματικὰ ὁ Ζιμποῦ ἔγινε περίφημος χορευτὴς καὶ ὄχι μόνον ἔμαθε νὰ χορεύῃ, μὰ ἔμαθε νὰ παίξῃ καὶ φλογέρα κι' ἔτσι νὰ συνοδεύῃ καὶ μόνος του τὸν ἑαυτὸ του. Ἔτσι πότε-πότε ὁ Ἀμπ Νταμπάμπ κατέβαινε μὲ τὸν ἐλέφαντά του στὴν πολιτεία, τὸν ἔβαζε στὴν πλατεία νὰ χορεύῃ καὶ κέρδιζε ἓνα σωρὸ παράδες.

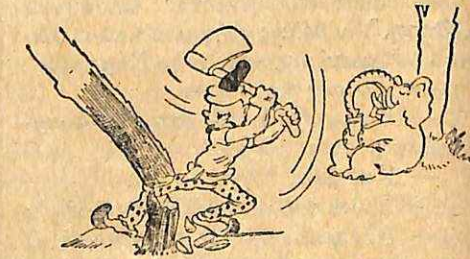
Θὰ χρειαζόταν ἓνα ὁλόκληρο βιβλίο γιὰ νὰ σὰς περιγράψῃ τίς χάρες καὶ τίς γνώσεις τοῦ Ζιμποῦ, ἢ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πῶς ὅλα αὐτὰ τὰ χρωστοῦσε στὸν ἀφεντικό του, γιὰτις πρέπει κανεὶς νὰ εἶναι πολὺ ἑυπνός καὶ ἀληθινὰ σοφὸς ἄνθρωπος, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ διδάξῃ τόσα δύσκολα πράγματα σ' ἓναν ἐλέφαντα.

Ἀλλωστε κι' ὁ Ζιμποῦ ὁ ἴδιος ἔνοιωθε βαθειὰ τὴν μεγάλη σοφία τοῦ κυρίου του καὶ γι' αὐτὸ τὸν ὑπηρετοῦσε μ' ὅλη του τὴν ἀφωσίωση, τὸν φρόντιζε καὶ τὸν περιποιόταν ὅπως μιὰ μάνα τὸ παιδί της.

Ὅταν ὁ Ἀμπ Νταμπάμπ πέθανε ἄφησε μόνον κληρονόμο του τὸν ἀνεψιὸ του Ἴμ Μπιμπίμ. Ὅσο λοιπὸν φιλομαθὴς, ἐργατικὸς καὶ ἑυπνός ἦταν ὁ Ἀμπ Νταμπάμπ, τόσο ἀμόρφωτος, τεμπέλης καὶ κουτὸς ἦταν ὁ ἀνεψιὸς του. Τίποτε δὲν τὸν ἐνδιέφερε, ποτέ του δὲν εἶχε πιάσει νὰ δουλέψῃ καὶ ποτέ του δὲν εἶχε ἀνοίξει βιβλίο. Μὲ ἄλλους λόγους ἦταν τὸ ἀντίθετο ἀκριβῶς τοῦ θεοῦ του.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἐλέφας Ζιμποῦ ἀφοῦ ἐθρήνησε ἀπαρηγόρητα τὸν ἀφεντικό του συνῆλθε ὅπωςδήποτε καὶ ἀπεφάσισε νὰ κανονίσῃ τὴ ζωὴ του. Παρευθὺς λοιπὸν κατάλαβε πῶς ὁ καινούργιος κύριός του δὲν ἀξίζει τίποτε. Δὲν ἤξερε οὔτε νὰ γράφῃ, οὔτε νὰ διαβάξῃ, οὔτε νὰ λογαριάξῃ, ἐνῶ ὁ Ζιμποῦ γινώριζε καὶ τίς τέσσερες πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς καὶ τὰ 244 γράμματα τοῦ σανσκριτικοῦ ἀλφαβήτου ἦταν λοιπὸν φυσικὸ ἓνας ἐλέφας τόσο μορφωμένος νὰ νοιώθῃ ἀπόλυτη περιφρόνηση γιὰ ἓνα ἀφεντικό τόσο ἀγράμματο.

Ἀν ὅστερα ἀπὸ μερικὸς μῆνες τύχαινε κανεὶς νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ σπιτάκι τοῦ Ἀμπ Νταμπάμπ θὰ ἔ-



Ἐνῶ ὁ Ἴμ Μπιμπίμ πελεκούσε, ὁ Ζιμποῦ καθόταν κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα

βλεπε ἓνα πολὺ παράξενο θέαμα!

Θὰ ἔβλεπε τὸν ἐλέφαντα Ζιμποῦ μὲς τὴ μέση τῆς σάλλας ἑαπωμένο τεμπέλικα ἐπάνω σ' ἓνα σωρὸ ἀπὸ μαξιλάρια καὶ θὰ τὸν ἀκούγε νὰ πλαταγίζῃ ἀνυπόμονα τὴ γλώσσα του, ἐνῶ μιὰ φωνὴ τοῦ ἀπαντοῦσε γεμάτη ἀγωνία:

— Ἀμέσως! ἀμέσως! ἔφθασα!

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα θὰ ἔβλεπε Ἴμ Μπιμπίμ νὰ παρουσιάζεται κρατώντας ἓνα βαρὺ δίσκο στὰ χέρια του μὲ τὸ πρῶτο τοῦ Ζιμποῦ. Γιὰτις τώρα ἔκανε αὐτὸς τὸν ὑπηρέτη. Αὐτὸς συγύριζε τὸ σπῆτι, αὐτὸς ἔπλενε τὰ πιάτα καὶ αὐτὸς ἔπρεπε νὰ ετοιμάξῃ τὸ φαγητὸ τοῦ Ζιμποῦ στίς ὀρισμένες ὥρες. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ ὁ ἐλέφας τοῦ εἶχε δεῖξει κιόλας πῶς νὰ κόβῃ τὰ δένδρα στὸ δάσος καὶ νὰ τὰ μεταφέρῃ στὸ χωριό. Κι' ἀλλοίμονό του ἂν χάζευε στοὺς δρόμους καὶ ἀργοῦσε νὰ γυρίσῃ πίσω: Ὁ Ζιμποῦ ἐθύμωνε καὶ οἱ ξυλιές ἔπεφταν βροχή στὴν πλάτη τοῦ Ἴμ Μπιμπίμ.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἐλέφας περνοῦσε τίς ὥρες του κάτω ἀπὸ τὸν παχὺ ἡσυχίᾳ τῶν δένδρων καὶ τραγάνιζε ζαχαρωτὰ καὶ καραμέλλες. Ἐπειδὴ ὅμως καταδρόχιζε ὁκάδες ὁλόκληρες κάθε μέρα, τὰ χρήματα πού κέρδιζε ὁ Ἴμ Μπιμπίμ μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου του ἦταν φυσικὰ ἀδύνατον νὰ φθάσουν. Ἔτσι κάθε Σαββατόβραδο κατέβαζε ὁ Ζιμποῦ τὸν ἀφεντικό του στὴν πολιτεία καὶ τὸν ἔβαζε στὴν πλατεία νὰ χορεύῃ μὲ τὴν φλογέρα. Εἶχε δοκιμάσει νὰ τὸν μάθῃ νὰ παίξῃ κι' ὁ ἴδιος τὴ φλογέρα, μὰ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Ἀμπ Νταμπάμπ ἦταν πολὺ ἡλίθιος ὥστε νὰ νοιώθῃ τίποτε ἀπὸ μουσική. Ἔτσι ὁ Ζιμποῦ ἦταν υποχρεωμένος νὰ τοῦ παίξῃ αὐτὸς τὴ φλογέρα καὶ νὰ κρατᾷ κιόλας τὸ ρυθμὸ μὲ τὸ πόδι του.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Νά, ἐκεῖνη τὴν τίγρη πού ἔχει ἀπλωμένη ἡ Σάρα γιὰ χαλὶ στὴν κάμαρά της αὐτὸς τὴν ἔχει σκοτώσει. Γι' αὐτὸ τὴν ἀγαπάει τόσο ἡ Σάρα. Ἐαπλώνεται ἐπάνω της, τῆς χαϊδεύει τὸ κεφάλι καὶ τῆς μιλάει σὰν νὰ ἦταν καμμιά γάτα ζωντανή.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι σαχλαμάρες εἶπε ἡ Λαβίνια. Ἡ μαμὰ λέει πῶς αὐτὴ ἡ μανία της νὰ πλάθῃ ἱστορίες μὲ τὸ μυαλό της εἶναι γελοία καὶ πῶς ἄμα μεγαλώσῃ θὰ ξεκουτιαθῇ ὁλότελα.

Πραγματικὰ ἡ Σάρα δὲν ἤξερε τί θὰ πῇ ματαιοδοξία. Εἶχε πολὺ τρυφερὴ καρδιά καὶ μοιραζόταν γενναϊόδωρα μὲ ὅλες ὅλα τ' ἀγαθὰ της. Οἱ μικρότερες μαθήτριες συνειθισμένες στὴν τρομοκρατία τῶν μεγάλων

πού τίς περιφρονοῦσαν ἢ τίς ἀποπαιρναν ἤξεραν πῶς ἡ πιὸ ἀξιοζήλευτη ἀπ' ὅλες τους τίς συμμαθήτριες δὲν τίς εἶχε κάνει ποτὲ νὰ κλάψουν. Εἶχε καρδιά μητέρας καὶ ὅποτε κανένα κοριτσάκι ἔπεφτε ἢ ἔγδερνε τὸ γόνατό του, θάβρισκε πάντοτε κοντά της παρηγοριά καὶ βοήθεια κι' ἀπὸ τὴν τσέπη της πάντοτε θάβγαине καμμιά καραμέλλα ἢ κανένα μπομπόνι. Ποτέ της δὲν ἔδιωχνε μακριὰ τίς μικρές, οὔτε τοὺς ἔκανε κανένα περιφρονητικὸ ὑπαινιγμὸ γιὰ τὴν ἡλικία της.

— Ὅταν εἶναι κανεὶς τεσσάρων χρονῶν εἶναι τεσσάρων χρονῶν, εἶπε στὴ Λαβίνια μιὰ μέρα πού ἐκεῖνη ἐμπάτσισε τὴ Λόττη ἀποκαλώντάς την «νιάνιαρο». Τοῦ χρόνου ὅμως θὰ εἴμαστε πέντε καὶ τοῦ παραχρόνου ἔξῃ καὶ τὸ κάτω-κάτω δὲν μᾶς λείπουν παρὰ δεκαεξὴ χρόνια μοναχὰ γιὰ νὰ γίνουμε εἴκοσι.

— Θέ μου, τί σπουδαία πρόσθεση πού ξέρουμε! ἔκανε εἰρωνικά ἡ Λαβίνια.

— Ὅστόσο κανεὶς δὲν μπορούσε ν' ἀμφισβητήσῃ τὸ γεγονὸς πῶς τέσσερα καὶ δεκάξῃ κάνουν εἴκοσι καὶ τὰ εἴκοσι ἦταν μιὰ ἡλικία πού κι' οἱ μεγαλύτερες ἀκόμη μαθήτριες μόλις τολμοῦσαν νὰ τὴν ὀνειρευτοῦν.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ οἱ

μικρές ἐλάτρευαν τὴ Σάρα. Αὐτὲς πού πάντα οἱ ἄλλες τίς περιφρονοῦσαν προσκαλοῦνταν συχνὰ ἀπὸ τὴ Σάρα τὸ ἀπόγευμα γιὰ νὰ πάρουν τὸ τσάι μαζί της. Εἶχαν παίξει μὲ τὴν Ἐμιλυ καὶ εἶχαν πιεῖ τσάι στὸ σερβίτιο τῆς Ἐμιλυ πού τὰ φλυτζάνια του μὲ τὰ γαλάζια ἀνθάκια ἦταν ἀρκετὰ μεγάλα καὶ χωροῦσαν μπόλικο τσάι μὲ μπόλικη ζάχαρη μέσα. Καμμιά ἀπὸ τίς μικρές δὲν εἶχε ξαναἰδεῖ ποτέ τις τόσο ὠραῖο κουκίστικο σερβίτιο. Καὶ ἀπὸ τότε ὅλη ἡ Πρώτη ἢ Μικρὴ θεοποιήθηκε τὴ Σάρα καὶ τὴν εἶχε σὰν βασίλισσα.

Ἡ Λόττη Δέφ τῆς ἔδειχνε τὴν ἀγάπη της σὲ τέτοιο βαθμὸ, ὥστε ἂν ἡ

Σάρα δὲν εἶχε πραγματικὰ μητρικὴ καρδιά στὸ τέλος θὰ εἶχε ἀποκάμει, γιὰτις στ' ἀλήθεια ἡ μικρὴ δὲν τὴν ἄφηνε στιγμὴ ἡσυχῆ.

Τὴ Λόττη τὴν εἶχε βάλει ἐσωτερικὴ ὁ πατέρας της πού ἦταν καὶ πολὺ νέος καὶ ἐπιπόλαιος καὶ δὲν ἤξερε νὰ βρῇ καμμιά καλύτερη λύση. Εἶχε χάσει τὴ μητέρα της καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ὥρα πού γεννήθηκε ὅλη τὴ θεωροῦσαν σὰν μιὰ ὁμορφὴ κούκλα, ἓνα χαϊδεμένο γατάκι ἢ ἓνα κακομαθημένο σκυλάκι, εἶχε γίνεῖ ἀνυπόφορη. Κάθε φορὰ πού ἤθελε ἢ πού δὲν ἤθελε κάτ' ἔδραζε τίς φωνές. Καὶ ἐπειδὴ πάντα ἐπιθυμοῦσε ὅ,τι ἦταν ἀπαγορευμένο καὶ δὲν ἤθελε ποτὲ ἐκεῖνο πού ἔπρεπε, γι' αὐτὸ ὅλες σχεδὸν τῆς ὥρες τίς ἡμέρας ἀκούγονταν νὰ στριγγιλίζῃ σὲ κάποιο μέρος τοῦ σχολείου.

Εἶχε ἀνακαλύψει ποῶς ξέρεῖ μὲ τί τρόπο—ἴσως θὰ εἶχε ἀκούσει καμμιά φορὰ τὸν πατέρα της νὰ τὸ λέῃ— πῶς κάθε παιδί πού δὲν ἔχει μητέρα εἶναι ἀξιολύπητο καὶ πῶς πρέπει νὰ μὴν τοῦ χαλοῦν κανένα του χατήρι. Αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψή της λοιπὸν τὴν ἐκμεταλλευόταν γιὰ τὸ συμφέρον της καὶ τὴ χρησιμοποιοῦσε σὰν τὸ καλύτερὸ της ὅπλο σὲ κάθε περίσταση.

(* Ακολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ



Γοῦστο πού ἔχει νὰ πίνῃς νερὸ ἀπ' τὸ σωλήνα τοῦ μπάνιου! . . .

Ἀνεκδιάνθη ἀπὸ τὸν Νηρέα



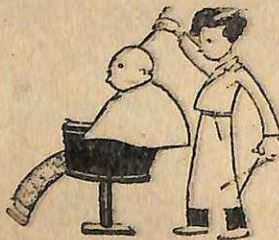
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ



ΜΑΛΛΙΑ ΜΕ ΤΟ ΜΕΤΡΟ

Θ' ακούσατε βέβαια πώς τώρα με τον πόλεμο, αλλά και πριν ακόμα, οι Γερμανοί είχαν αρχίσει να χρησιμοποιούν τα έρξάτς, δηλαδή ώρισμαμένα πράγματα δεν τα κατασκευάζουν από το υλικό που γίνονται σ' όλο τον κόσμο, αλλά από άλλα πιδ φθηνά και πιδ πρόχειρο. Αυτό το έκαναν γιατί πολλά υλικά δεν τα έχουν στον τόπο τους και χρειάζονται και χρήματα πολλά και φασαρίες μεγάλες για να τα φέρουν. Έτσι έκαναν μάλλινά φορέματα από ζινε ξύλου και σοκολάτα επίσης από ξύλο, τυρί από φυτικές ουσίες και αυγά από διάφορες ουσίες χημικές. Τελευταία ανακάλυψαν και κάτι άλλο: πώς με τα ανθρώπινα μαλλιά κατασκευάζονται και ωραϊότητα καστόρινα καπέλλα, κομψά και ελαφρά. Για να είναι όμως τα ανθρώπινα μαλλιά κατάλληλα γι' αυτή τη χρήση πρέπει να έχουν τουλάχιστον έπτα πόντους μήκος, αλλιώς είναι για πέταμα.

Έτσι σ' όλους τους κουρείς της Γερμανίας δόθηκε η διαταγή να μην κόβουν τα μαλλιά των πελατών τους είτε άνδρες είναι είτε γυναίκες, αν το μήκος τους δεν περνάει τους έπτα πόντους το λιγώτερο. Τα κομμέ-



να αυτά μαλλιά που πέφτουν χάμω, τα μαζεύουν ύστερα, τα βάζουν σ' εργοστάσιο όπου τα επεξεργάζονται. Κι' έτσι μπορεί να τύχη να φορέση κανείς πάνω από τα μαλλιά του ένα καπέλλο καμωμένο από τα ίδια του τα μαλλιά. Να κάτι που δεν το είχα σκεφθώ ποτέ μου!

ΕΝΑΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙ ΝΑ ΛΟΓΑΡΙΑΖΗ

Είναι ο μίστερ Γουώτσον από το Νορθάλλερτον της Αμερικής που πήρε τώρα τελευταία την σύνταξη

του ύστερα από σαρανταενός έτων υπηρεσία. Και αφού έβαλε τα πόδια του να δουλέψουν ακούραστα τόσα χρόνια, ο μίστερ Γουώτσον έβαλε και το μυαλό του να δουλέψη και κάθισε και λογάριασε πόσους δρόμους έκανε όλο αυτό το διάστημα που γύριζε από χωριό σε χωριό κι' από σπίτι σε σπίτι.

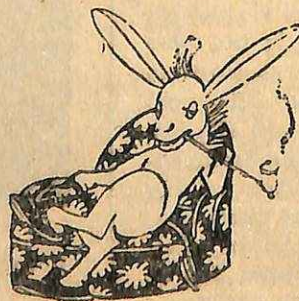
Υπολόγισε λοιπόν ότι κάθε μέρα περπατούσε επάνω-κάτω 30 χιλιόμε-



τρα και πώς μέσα σε σαρανταένα χρόνια έκανε 500,000 χιλιόμετρα! Εκτός αν ο λογαριασμός δεν είναι σωστός και βάζει μέσα και τις Κυριακές. Μπορεί όμως ο καυμένος να μην είχε ποτέ του σχολή!

Ο ΤΖΑΚ ΜΠΑΙΝΕΙ Σ' ΑΠΟΣΤΡΑΤΕΙΑ

Δεν πήρε μόνο ο κ. Γουώτσον τη σύνταξη του την πήρε και ο Τζάκ. Και επειδή ο Τζάκ υπηρετεί στο στρατό και μάλιστα τον αμερικανικό, αποστρατεύθηκε με όλες τις στρατιωτικές τιμές: Μπροστά πήγαιναν δύο στρατιωτικές μουσικές, παίζοντας διάφορα στρατιωτικά έμβατήρια, έπειτα έρχόταν ο Τζάκ καμαρωτός και από πίσω ακολουθούσαν δύο διμοιρίες στρατού, και η επίσημη αυτή πομπή έκανε το γύρο όλης της συνοικίας του Φόρτ - Τάττεν στην πόλη Κουήνς.

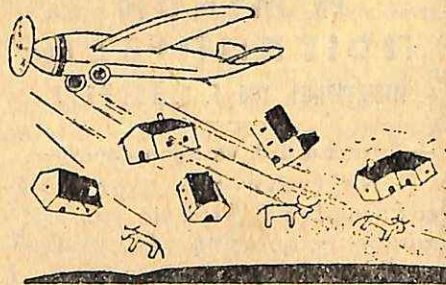


Υστερα από τον τιμητικό αυτόν περίπατο όλη η συνοδεία γύρισε στο στρατόνα και σταμάτησε μπρός σ' ένα ώρατο σταύλο!...

Μπα! αλήθεια, ξέχασα να σας πω τι είναι ο Τζάκ. Λοιπόν είναι ένα καλό γέριχο μουλάρι που υπηρέτησε πιστά είκοσιέπτα χρόνια το σύνταγμα του και τώρα έκριναν πως αρκετά πιά δούλεψε και είναι καιρός να περάση ήσυχα και ξεκούραστα τα γέραμάτα του. Ο συνταγματάρχης έδωσε διαταγή ημερησία διαταγή όπου ανέφερε τις υπηρεσίες του Τζάκ και διέταξε να γίνει αυτή η μικρή παρέλαση γι' αχάρη του. Τι ώρατα!

ΜΙΑ ΠΟΛΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ

Τι ψευτιές μάς λέει ο Άνανίας! Θα φωνάξετε. Κι' όμως θα έχετε άδικο. Μια δόκκληρη πολιτεία μεταφέρθηκε σε σημαντική απόσταση απ' ευθείας με το αεροπλάνο, κι' όχι μόνο τα σπίτια, αλλά και τα έπιπλα και οι άνθρωποι κι' αυτά τα κατοικίδια ζώα ακόμη. Φυσικά αυτή η μεταφορά δεν μπόρεσε να γίνει μονομιάς: τρία μεγάλα αεροπλάνα χρειάστηκε να κάνουν πολλές φορές τη διαδρομή πάει κι' έλα, για να γίνει όλη αυτή η μετακόμιση.



Μα γιατί θαπορήσετε. Χμ! ο λόγος είναι σπουδαιότατος. Στην απρόσπτη σχεδόν κορυφή ενός βουνού της Νέας Γουίνεας ανακαλύφθηκε ένα πλουσιώτατο χρυσωρυχείο. Καταλαβαίνετε λοιπόν πόσο βιάζονταν όλοι να βρεθούν εκεί επάνω. Επειδή όμως για να ανοιχθούν δρόμοι και να μεταφερθούν, τι χρειαζόταν, επάνω στο ψηλό βουνό θα περνούσαν μήνες δόκκληροι, προτιμήθηκε το αεροπλάνο και έτσι μέσα σε λίγες ημέρες η πολιτεία στήθηκε με τα όπλα της.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ



ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΕΡΜΗΣ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΤΕΛΗ

Σ' ελάευσε από μάρμαρο Σένα εκείνου το χέρι Του γλύπτη του τρανού, Που κάθε λογισμό του νου Με την αιώνια τέχνη του Ζωή να κάνει ξέρε.

Επ' ης κάθε μιά όμορφη Από παραδείσια μέρη: Το γέλιο του τρανού, Το μεγαλείο του θεού, Κι' ανέβη λές στον Όλυμπο Στη γη για να σε φέρη.

Πήρε το μάρμαρο ψυχή, Στο λείψανό τα χέρια Κι' από το όμορφο υλικό Βγήκε όμορφη αιδέρια. Άγαλμα σ' δεν έμεινε, Δεν είσαι πέτρα κρύα,

Κρούεις ζωή, παλμό Κι' με μεγάλο σεβασμό Σε σένα ο κόσμος προσκυνάει Της τέχνης τη μαγεία.

Δενική Καμέλια [B]

ΕΝΑ ΚΥΚΛΑΜΙΝΟ

Στο σκιερό και πυκνόφυλλο δάσος δίπλα σ' ένα αργυρόχο ρυάκι είχε ανοίξει τα λεπτά μαβιά του πέταλα ένα κυκλάμινο. Λυγίζοντας το κοτσάνι του χαιρετούσε τις δόλυνες μαργαρίτες, τις πολύχρωμες άνεμους κι' όλα τα γύρω λουλούδια. Τέντωνε το κεφαλάκι του και κοίταζε περίεργα ολόγυρα.

— Οι όμορφος που είναι ο κόσμος, έλεγε κάθε τόσο.

Σε λίγο μιά παρέα από χαρούμενα ανέμια παιδιά σκορπίστηκε στο δάσος.

— Ω, δέστε, μα δέστε τι όμορφο αυτό το λουλούδι, δέστε τι απαλό χρώμα έχει και τι όμορφα φύλλα! φώναξε το πιδ μικρό απ' αυτά και τρέχοντας προς το μέρος του, έσκυψε και κοίταξε με θαυμασμό το μικρό κυκλάμινο.

Τού κάκου τ' άλλα λουλούδια τεντώνονταν να τα ιδή κι' αυτά το μικρό παιδάκι, αυτό όμως κοίταζε με θαυμασμό το όμορφο λουλούδι. Το παιδάκι αφού έριξε ακόμη μιά ματιά, απλώσε το χέρι του τ' έκοψε και βάζοντας το πάνω στα δόλυνες μαλλιά του, έφυγε χαρούμενο να φτάση τους συντρόφους του.

— Νάτο, νάτο, ακούστηκε σε λίγη ώρα η φωνή μιάς μαργαρίτας που είχε ιδή το μικρό παιδάκι να γυρίζει.

Το κυκλάμινο ήταν ακόμη πάνω στα μαλλιά του.

— Νάτο, νάτο, φώναξαν πάλι όλα τα λουλούδια κι' όρθώθηκαν όσο μπορούσαν για να ιδούν τον σύντροφό τους.

— Αντίο, αντίο σας φίλοι μου, πάω να ιδώ καινούργιο κόσμο, ν' ακούσω νέα πράγματα, φώναξε αυτό συγκινημένο. Κι' όταν γύρισαν να το ξαναιδούν ήταν πιά πολύ μακριά...

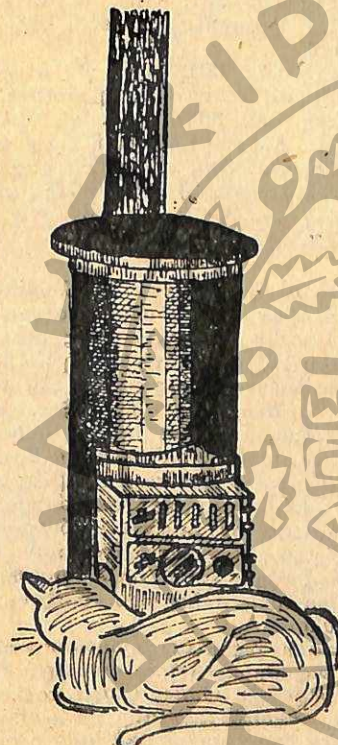
Μέσα σ' ένα ξεστό δωμάτιο δίπλα από το κρεβάτι του μικρού παιδιού μέσα σ' ένα βάζο με νερό είναι το κυκλάμινο. Δεν ακούγεται τίποτε, παρά η κανονική αναπνοή της μικρής και το τικ-τάκ του ρολογιού.

Τ' όμορφο λουλούδι, συλλογίζεται τ' άλλα λουλούδια, τον ξεστόν ήλιο και το γάργαρο ρυάκι που δεν είναι γι' αυτόν τίποτε άλλο παρά μιά πολύ-πολύ ωραία ανάμνηση. Και την ώρα ίσα-ίσα που το τραγούδι του κορυδαλλού ακούγεται, έγειρε λυπημένο το κεφαλάκι του για να πέση στον αιώνη λήθαργο. Σ' αν έπληνε η μικρή και θέλησε να ιδή το κυκλάμινο, το βρήκε μαρμαμένο.

Βαθεία ζωγραφίστηκε τότε στο προσωπάκι της η θλίψη και αφήνοντας αθέλητα δύο δάκρυα να στάζουν απ' τα βελούδινα μάτια της, έφερε στα χείλη της το νεκρό πιά λουλουδάκι.

Ρομπέν του Δόξλεϊ [B]

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ



Οί γάτες αγαπούν πολύ τη ζέστη Σκίτσο του Αίστ

Η ΧΕΛΩΝΑ ΚΑΙ Ο ΑΕΤΟΣ (Ρωσικό περαμύθι)

Μιά φορά ο Θεός αποφάσισε να δώση ένα μεγάλο γεύμα στον Παράδεισο, στο οποίο θα καλούσε όλα τα ζώα, εκτός από τον άνθρωπο.

Έστειλε λοιπόν τους αγγέλους του σ' όλες τις φιλές των τετραπόδων, περπατών, και έρεπτον και τους είπε να πάρουν τις οικογένειές των και ναρθούν στον παράδεισο, όπου θα τους είχε ετοιμάσει ένα τραπέζι περίφημο, γεμάτο μ' όλα τα αγαθά της γης και του ουρανού. Τα ζώα καταχαρούμενα για την πανδαισία που τα περίμενε, άρχισαν να ετοιμάζονται για την έκδρομή τους στον Παράδεισο.

Διοργανώθηκαν άμεσως καραβάνια και τα πιδ μεγάλα ζώα δέχτηκαν να πάρουν στη ράχη τους τα πιδ μικρά. Μονάχα την κερά - Χελώνα δεν ήθελε κανείς να την πάρη μαζί του.

Ήρθε η μέρα που θα ξεκινούσαν τα καραβάνια και η Χελώνα δεν κατώρθωσε να βρή κανέναν που να την βοηθήση να φτάση μαζί με τους άλλους στον Παράδεισο. Ήταν τόσο κουτσομπόλα και φλύαρη, που κανείς δεν την συμπαθούσε και δεν την ήθελε. Τού κάκου παρακάλεσε η κερά - Χελώνα τον λαγό, το σκύλο, το άλογο ως και αυτόν τον γάιδαρο. Κανείς δεν ήθελε να την φορτωθή. Η κερά - Χελώνα άρχισε να απελπίζεται ότι δεν θα έπαιρνε μέρος στη Θεική πανδαισία.

Η λύπη της ήταν απερίγραπτη, γιατί μέσα σ' άλλα ήταν και φοβερά λαίμαργη. Πώς όμως να πάη μόνη της ως τον Παράδεισο;

— Ωσπου να φτάση εκείνη σεινάμενη-κουνάμενη, οι άλλοι θαχαν κωνέψει κιόλας τα ωραία φαγητά και θα επέστρεφαν και στα σπίτια τους. Έκει που συλλογιόταν μαρμαμένη, βλέπει να περνά ένας αετός.

— Εί! κύρ' Αετέ! φωνάζει, μήπως πηγαίνεις και σ' το γεύμα του Θεού!

— Ναι, της απαντά ο Αετός, ενώ ζυγίζονταν επάνω της.

— Δεν μου κάνεις τη χάρη, χουσέ μου, να κατεβής κάτω και να με πάρης μαζί σου; Δεν πρόφθασα να καραβάνια των φίλων μου ή καυμενούλα και τώρα πώς να πάω μόνη μου ως τον Παράδεισο, που έχω η μαύρη και τα ρευματικά μου.

Ο Αετός την λυπήθηκε, κατέβηκε κάτω και της είπε:

— Έλα σκαρφάλωσε κάτω από την δεξιά μου τη φτερούγα και πιάσου καλά, θα σε πάω στον Παράδεισο!

Η Χελώνα με δάκρυα στα μάτια τον ευχαρίστησε και σκαρφάλωσε στην φτερούγα του.

Ο Αετός ήταν από το είδος εκείνων

που όταν πετούν βγάζουν στις μασχάλες μια μυρωδιά, όπως ο άνθρωπος στις δικές του όταν ιδρώνει. Από λεπτότητα, λοιπόν, στο δρόμο γνώσε της Χελώνα μην την ενοχλούσε η μυρωδιά της φτερούγας του. Η Χελώνα που κόντευε να πνιγί από την μπόχα, φωνάζει άμεσως:

— Ποιά μυρωδιά, καλό μου παιδί. Δεν αισθάνομαι τίποτε και θα μπορούσα να ταξιδέψω εδώ που είμαι μέρες δάκρυες! Έσύ να μυρίζεις;..

— Ο Άετός κολακεύτηκε και συνέχισε το πέταγμα του. Σε λίγο έφτασαν στον Παράδεισο. Και ήταν καιρός γιατί το τομπουσί είχε κίλους αρχίσει.

Τι τραπέζι ήταν εκείνο, Θεέ μου! Τι ψητά ροδοκόκκινα και μοσχουρωδάτα, τι φαγητά θεοπέσια, τι βουνά από γλυκίσματα, τι περίφημα κρασιά, τι φρούτα! Η Χελώνα έφαγε από όλα καλά-καλά, ήπιε και τα τρία ποτηράκια και όταν πιά ήταν εν τάξει θυμήθηκε και την αγαπημένη της συνήθεια: Τό κουτσομπολιό. Αφορμή της έδωσε η διπλανή της η κερά-Άλεπού.

— Και πώς τα κατάφερες, κυρά-Χελώνα, νάρθηκες εδώ; την ρωτά.

— Με τον πιο χειρότερο τρόπο, απαντά η Χελώνα! Να όσηθε δε μωρ έσεις όλοι σας και θα μου το πληρώσετε μια μέρα.

— Και γιατί, κερά-Χελώνα;

— Γιατί έκανα το χειρότερο ταξίδι που μπορούσε να γίνει. Αναγκάστηκα να δεχτώ την πρόταση αὐτοῦ που ἐκεῖ, τοῦ κρεμανταλά Άετου, και με υποχρέωσε με τη φτερούγα του που βρωμοκοπούσε σαν όχρετός..

Τό κοπιμέντο αὐτό, τῆς ἀχάριστης Χελώνας, έκανε τόν γύρο τοῦ τραπεζιοῦ και έφτασε και ὡς τ'αὐτιά τοῦ Άετου. Αὐτός θυμωσε αλλά δέν εἶπε τίποτε. Αποφάσισε ὅμως νά δώσῃ ἕνα μάθημα στήν κερά-Χελώνα.

— Όταν τό τραπέζι τελείωσε, ἡ Χελώνα πλησίασε τόν Άετό και τῷ λέει μέ τό πιο γλυκό της χαμόγελο:

— Πιστεύω νά με πάρης πάλι πίσω ὅπως μ' έφερες, καλέ μου φίλε.

— Ο Άετός ἀποκρίθηκε εὐγενικά:

— Πῶς ὄχι! Ἀνέβα, κυρά-Χελώνα στήν φτερούγα μου και φεύγουμε ἀμέσως!

Χαρούμενη ἡ κοτσομπολί και ἀχάριστη σκαρφάλα πάλι κάτω ἀπό τήν φτερούγα τοῦ Άετου.

Στό δρόμο ἡ ἴδια πάλι ἐρώτηση ἐκ μέρους τοῦ Άετου και ἡ ἴδια πάλι ἀπάντηση ἐκ μέρους τῆς Χελώνας γιά τή μυρωδιά.

Αὐτή τήν φορά ὅμως ὁ Άετός δέν τόφαγε. Χαμόγελασε ἀπό μέσα του, και γέροντας ἀπό τό ἕνα πλάϊ, ἄρχισε νά κατεβαίνει πρὸς τή γῆ.

— Όταν έφτασε σέ ὕψος λίγων μέτρων ἀπό κάτω βράχους, κάνει μία ἀπότομη κίνηση και ἀφήνει τή Χελώνα νά πέσῃ ἐπάνω στούς βράχους.

Τό πέσιμο ἦταν δυνατό ἀλλ' ὄχι και θανατηφόρο γιά τή Χελώνα. Μονάχα πού τό καύκαλό της, πού ἦταν μονοκόμματο ὡς τότες ἔγινε χίλια κομμάτια. Ἀμέσως ἐτρέξαν εἰς βοήθεια τῆς Χελώνας πού ἀγκομαχοῦσε, τά ἄλλα ζῶα, τήν περιποιήθηκαν, τῆς ἔπλυναν τίς πληγές και τῆς κόλλησαν μέ δση περισσότερη τέχνη μπόρεσαν τό καύκαλό της.

Σε λίγες μέρες ἡ Χελώνα ἔγινε καλά ἀλλά τό καύκαλό της ἔμοιαζε σάν κα-

μωμένο ἀπό πολλά μικρά κομματάκια. Ἀπό τότε, ὅλες οἱ Χελῶνες γεννιοῦνται με τό καύκαλό τους γεμάτο κολλήματα σά νά εἶναι πολλά διάφορα κομματάκια.

Εβερσετ [B]

✠

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η δασκάλισσα ζητεί να της πουν λέξεις σύνθετες, με πρώτο συνθετικό τη λέξη μέλος, π. χ. μελωδία, μελόδραμα κλπ.

Και η Διχουδίτσα πετάγεται: Μελομακάρονο!

Φρασκούττα

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

(Βλ. Διάπλασιν τοῦ 1939, φυλλ. 34)

1. Στη σελ. 297, στήλ. β', στιχ. 5 (Οἱ Θαλασσόλυκοι) λείπει ἡ λέξη *παρό-βαρκες*.
2. Στη σελ. 297, στήλ. γ', στιχ. 41, (Οἱ Θαλασσόλυκοι) λείπει ἡ λέξη *κουπί*.
3. Στη σελ. 298, στήλ. β', στιχ. 31, (Χίλια - Μύρια) λείπει ἡ λέξη *κουβέντιαζαν*.
4. Στη σελ. 299, στήλ. α' στιχ. 22, (Ἀθηναϊκή Ἐπιστολή), λείπει ἡ λέξη *ἀπλά*.
5. Στη σελ. 299, στήλ. β', στιχ. 6, (Ὁ Κωστήκης) λείπει ἡ λέξη *ἀρμένιζε*.
6. Στη σελ. 300, στήλ. α', στιχ. 9, (Ὁ Κωστήκης) λείπει ἡ λέξη *κόσμος*.
7. Στη σελ. 300, στήλ. γ', στιχ. 23, (Ἡ Γυφτοπούλα) λείπει ἡ λέξη *μεθούσε*.
8. Στη σελ. 301, στήλ. α', στιχ. 53, (Ἡ Γυφτοπούλα) λείπει ἡ λέξη *φωτεινό*.
9. Στη σελ. 301, στήλ. γ', στιχ. 25, (Ποίημα) λείπει ἡ λέξη *κάποτε*.
10. Στη σελ. 302, στήλ. γ', στιχ. 6 (Ἐκτ. Διαγων.) λείπει ἡ λέξη *θέση*.
11. Στη σελ. 303, στήλ. α' στιχ. 27, (Ἀλληλογραφία) λείπει ἡ λέξη *φίλη*.
12. Στη σελ. 304, στήλ. β' στιχ. 43, λείπει ἡ λέξη *ἤρρε*.

Ἀπό τὰ ὑπερεκατόν Διαπλασόπουλα πού ἔλαβαν μέρος στόν Διαγωνισμό τῶν Λευκῶν Λέξεων, κανένας, οὔτε στή Μεγάλη Τάξη οὔτε στή Μικρή δέν βρῆκε καί τίς δώδεκα λέξεις σωστά, καί μόνον ἕνας ὁ *Στέφανος τῆς Δόξης*, βρῆκε τίς ἑνδεκα. Τίς δέκα βρῆκαν ὅσοι μοι-ράζονται τὰ δεύτερα και τρίτα Βραβεῖα στίς δύο τάξεις. Δεύτερο Βραβεῖο παίρ-νουν ὅσοι βρῆκαν τίς δυσκολότερες λέ-ξεις και μέ τούς λιγότερους διαταγμούς και Τρίτο παίρνουν ἐκεῖνοι πού βρῆ-καν ἰσαριθμικές λέξεις ἀλλά παραθέτουν και δυό-τρεις ἄλλες πού νομίζουν πῶς ταυρίζουν.

Μεγάλη δυσκολία παρουσίασαν οἱ λέ-ξεις *παρόβαρκες* (οἱ περισσότεροι ἔγρα-ψαν *παράδες*) *κόσμος* (πέρα πολλοί ἔ-γραψαν *οκοπός* πού ταίριαζε ἀκριτά) και *κάποτε*, πού πραγματικά ἦταν δύσκολο νά βρεθῇ. Μ' αὐτό δέν μείωσε τόν ἐγὼλο τῶν παιδιῶν πού ἔλαβαν αὐτό τό διαγ-νισμό μέρος πολυαριθμότερα ἀπό πέρου.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπό 15 ἐτῶν και ἄνω, κα-θῶς και ὅσοι δέν ἐσημείωσαν ἡλικία).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ *Στέφανος τῆς Δόξης* [20Ε]. (Ἐκτός διαγωνισμού *Γκάκι* [20Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ροζε-λάντια* [18Ε], *Κίτρινη Ἀράχνη* [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ραφαήλ* [16Ε], *Σίφουνας* [16Ε], *Μαρία Γ. Καγιά* [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπό [14Ε] εἰς ἑκα-στον: *Λυγαριά*, *Στέφανος Ἀμύραντος*, *Αἰέν Ἀριστεῦν*, *Ἀσπρος Γλάρος*, *Ἀ-δολάρι*, *Πρόμαχος* τῆς *Ἐλευθερίας*, *Νέα Ἑσμεράλδα*, *Πλοίαρχος Νέμος*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ ἀπό [12Ε] εἰς ἑκα-στον: *Λυγερή*, *Ρεπόρτερ*, *Ἡλέκτρα*, *Σκιά*, *Δοξαμένο Ἀκρωτήρι*, *Δευκὴ Κα-μέλια*, *Λουλούδι τῶν Ἀλπεων*, *Νυχτο-τράγουδο*, *Ρήγισσα Ἀνερούσα*, *Ἀτα-λάντη*, *Σαρπηδών*, *Εὐωδία Ρόδου*, *Ναυτάκι*.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ ἀπό [10Ε] εἰς ἑκα-στον: *Ὁρεσβία*, *Ἡλιοπερίχνη*, *Ἀ-πλή Ζωή*, *Ἀρμα* τῆς *Νίκης*, *Παιγι-νίδα*, *Κική Φεσσπούλου*, *Μιχαήλ Στρογγύφ*, *Μιάνικα Σοφελί*.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: ἀπό [8Ε] εἰς ἑκα-στον: *Νεράιδα τοῦ Δάσους*, *Ἰωάν-νης Δρούγκας*, *Φειδιππίδης*, *Προσωπι-δοφόρος*, *Σουσουράδα*, *Μαχαράνη*, *Κερ-κυραϊκό Ἀκρογιάλι*, *Σπογγαλιεύς τοῦ Αἰγαίου*, *Ὀπαδός Ἀμερικανισμοῦ*, *Σε-βάχ Θαλασσινός*, *Συριανός*, *Νιόβη*, *Σιγίη*.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (14 ἐτῶν και κάτω)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀτρώμη-τη Κολυμβήτρια* [18Ε], *Λίνα Ἰγγλέση* [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σπίθα* [16Ε], *Ὠκύπτος Ἀχιλλεύς* [16Ε], *Θεό-δωρος Κολοκοτρώνης* [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ ἀπό [14Ε] εἰς ἑκα-στον: *Ἀττί Ἰράμ*, *Ἐλένη Ἐμ*, *Ἀπο-στολάκη*, *Ἀσπρο Κουνελάκι*, *Κόκα*, *Μαϊμουδίτσα*, *Κώστας Καλαφάτης*, *Τά-κης Ν. Ρουμελιώτης*, *Μόνα Αἰζα*, *Ἐβε-λίνα*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ ἀπό [12Ε] εἰς ἑκα-στον: *Ἀρτανιάν*, *Γλυκεῖα Ἀνάμνησις*, *Αἴγλη*, *Ἀλιεύς τοῦ Αἰγαίου*, *Στραβό-ξυλο*, *Τσάρος*, *Ἰωάννης Παγκράτης*, *Νεφέλη*, *Νηρεὺς*, *Σκυριανόπουλο*, *Ἀ-λεξανδρινός*, *Ἀνθος Αὐγῆς*.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ ἀπό [10Ε] εἰς ἑκα-στον: *Πέρης Ἀήλος*, *Μαρία Συγκλητι-κή*, *Ἀγύριστο Κεφάλι*, *Ρεζεντά*, *Ἀνυ-πότακτο Ναυτάκι*, *Αἰγαιοπελαγίτης*, *Ἰ-βανόνης*, *Ὀνειρεμένη Πατρίδα*, *Ἰπτό-της τοῦ Ἰονίου*, *Μύρτα Φλώρη*, *Ἐγώ*, *Μάγκας*, *Γαλανομάτα*, *Δοξία*, *Κεφαλ-ωνιτοπούλα*, *Μορφεὺς*, *Βόρειος Πό-λος*, *Μυγδαλίνης*, *Μικρὸς Λόρδος*, *Ἀ-πολλώνιος*, *Ξανθή Κουνελίτσα*, *Δοξα-σμένη Ὑδρα*, *Γαλαζάκι*, *Πήλασος*, *Τριανταφυλλάκι*, *Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες*, *Αὐγίη*.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: ἀπό [8Ε] εἰς ἑκα-στον: *Κότσυφας*, *Αἰγινίτικος Γλά-ρος*, *Μικρὸς Ζωγράφος*, *Αἰθίη*, *Μάγ-κας* τῆς *Φιλοθέης*, *Δωδωναῖος*, *Καστα-νούλα*, *Τζόκευ*, *Θηριοδραστής*, *Ἀ-πόλλων τοῦ Μπελβεντέρε*, *Μαγεμμένο Ρόδο*, *Μικρούλα Ντόριτ*.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς *Εὐριπίδου* τῇν 27 *Ἰανουαρίου* 1940

ΤΑ ΕΞΗΝΤΑΧΡΟΝΑ

Τὴν π. Τετάρτη, σὸ Ὑπουργεῖο Πρω-τεσοῦσης, συνήλθε ἡ μικρὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ἔορτασμοῦ τῶν Ἐξηντάχρονων. Ἀλλὰ ἐ-πειδὴ ὁ κ. Κοτζίξς ἦταν ἄρρωστος, ἡ τα-κτικὴ συνεδρίαση ἀναβλήθηκε γιά τὴν 13 Φεβρουαρίου. Ὡστόσο τὰ μέλη τῆς Ἐπι-τροπῆς—μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ δῆμαρχος Ἀ-θηναίων κ. Α. Πλυτᾶς—ἀλλὰξαν διάφο-ρες σκέψεις καὶ πῆραν κ' ἀποφάσεις γιά τὸν καταρτισμὸ τοῦ προγράμματος, πού θὰ τίς ὑποβάλλουν μεθ'ἑαυτοῖς ἐγκρίσει στόν κ. Ὑπουργό.

Ὁ κ. Γρηγ. Ξενοπούλος, Φαῖδων, εὐχα-ριστεῖ ἀπ' τὴν καρδιά του τὰ Διαπλασό-πουλα, ὅσα θυμήθηκαν νὰ τὸν συγχαροῦν γιά τὴν ὀνομαστικὴν του ἐορτὴν τὴν π. Πέμ-πτη. Ἐλαβε πλῆθος τηλεγραφήματα, γράμ-ματα, κάρτες. Καὶ συγκινήθηκε βαθεῖα κ' ἀπὸ τὰ νῦνα αὐτὰ δειγμάτια τῆς ἀγάπης τῶν ἀγαπημένων του παιδιῶν. Καὶ τὸ χρόνου!

Κρίμα, *Κεφαλλονίτικο Ἀκρογιάλι*, πού δὲν ἤλθε νὰ σέ ἰδῷ. Ἀλλὰ δὲν πειράζει, ἀφοῦ θὰ ξανάλθῃ στήν Ἀθήνα καὶ θὰ μεί-νῃς περισσότερο. Τὴν ἐγγείρισον τῶν ἀμυ-γδαλῶν μὴ τὴν φοβᾶσαι, εἶναι πολὺ εὐ-κολὴ, κ' ὅταν σοῦ πῇ ὁ γιατρός, κάμε τὴν ἀβίαστα. Γιά τὴν ἀνάνωση καὶ τὰ καλά λόγια εὐχαριστῶ.

Ἀπολλώνιες, ἔδωσα τὴν κάρτα σου στόν κ. Φαῖδωνα πού σ' εὐχαριστοῦ πολὺ. Ἀ, νὰ μὴ λύσῃς τὸ πόδι σου παρὰ ὅταν σοῦ δώσῃ τὴν ἀβία ὁ γιατρός. Καλὰ σοῦ λέει ἡ μαμά σου: τὰ παιδιά πού παίρνουν Ἀ στή Σελίδα εἶναι μεγάλα! εἰς δὲν μπορεῖς ἀκόμα νὰ τὰ φτάσῃς.

Ἐλαβα, *Νεφέλη*, ἐφέτελας τίς παραγ-γαλίες σου κ' εὐχαριστοῦ πολὺ γιά τίς φρον-τίδες. Ὁ κ. Φαῖδων ἠρώχας πού τό ἔλα-βες τὸ γράμμα τοῦ κ. Χαραμῆ. Εἶδες τί ὠρατο πού ἦταν; Ἀλλὰ δὲν τό δικό σου, πού τὸν εὐχαριστοῦσες γιὰ τὴν ξανάδωκε τὸ φῶς στόν ἀγαπητό σου συγγραφέα, μού ἄρρες καὶ σὺ γράμμα καὶ σὰ μιά εὐγενη-κὴ πράξη.

Εὐχαριστῶ γιά τὰ καλά λόγια, *Ξανθὴ Οἰκιστοπούλα*. Ναί, νὰ μὴ γράφεις κ' ὅ-ταν εἶσθε ὅλες μαζί σὲς πού ἔχει ἐγγρά-ψῃς ἡ καλὴ μας *Νεφέλη* ἀλλὰ θὰ μού ἄ-ρρες ἂν μὴ γράφατε καὶ καθεμιά χωρι-στά. τὰ δικὰ σας.

Καὶ τό δικό σου γραμματάκι, *Ἀργυρὰ Πανσέληνος*, μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Εἶναι τὸ πρῶτο, ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ ἐξακολουθήσῃς. Καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ πού φροντίζεις μέ τίς ἄλλες γιά τὴν διάδοσή μου. Καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα τό ψευδώνυμο πού εἶχε ἄλλοτε κ' ἡ θεῖα σου, ἡ καλιὰ μου φίλη.

Οἰακὸ *Διαβολάκι*, καὶ σὺ θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίσει τοῦ ψευδωνύμου σου. Τὸ γραμμα-τάκι σου μού ἄρρες πολὺ. Εὐχαριστῶ γιά τίς εὐχές, πού συντελεῖς κιόλα στήν πραγ-ματοποίησή τους, κατὰ τὸ εὖν Ἀθηναῖ καὶ χεῖρα κίνε!..

Σήμερα ἔχω νὰ συλλυπηθῶ δυὸ παιδιά μου γιά τὸ μεγαλύτερο δυστύχημα πού μποροῦσε νὰ τοὺς συμβῇ: ὁ *Νηρεὺς* κ' ἡ *Ἀρρόεσσα* ἔχασαν ἑαφνικά, κεραυνόβό-λα, τοὺς καλοὺς τοὺς πατέρες. Παρακαλῶ τό θεὸ νὰ τοὺς δῇν παρηγορίαν. Ἄς συλ-λογοῦνται πῶς εἰς τίποτα δὲν ὤφειλε ἡ ἀπελπίστια. Τὴν *Ἀρρόεσσα* τὴν εὐχαρι-

στῶ πολὺ πού, μ' ὅλη τῆς τὴ λύπη, μού ἔκαμε κ' ἕνα ξεσπάθωμα.

Εὐχαριστῶ πολὺ, *Φιλόσοφε*, γιά τὴν ἀνάνωση καὶ γιά τὰ καλά λόγια. Δαμπρὴ ἡ ἰδέα σου νὰ γίνῃς «Ἀδελφὴ». Καὶ θὰ γίνῃς ἀπὸ τίς καλές, ἀφοῦ πῆρες κιόλα τὰ πρῶτα μαθήματα, θὰ φοιτήσῃς τοῦ χρόνου στή Σχολὴ τοῦ Ἐρμυροῦ Σταυροῦ καὶ κα-τόπι θὰ πᾶς νὰ τελειοποιήσῃς στήν Ἀγγλία. Ἰδιαιτέρως εὐχαριστήθηκες ὁ κ. Φαῖδων, πού ἡ Ἐπιστολὴ του γιά τίς «Ἀδελφές» σ' ἐνθάρρυνε στήν ἀπόφασή σου.

Ἀλὴ *Μύρα*, ναί, ἔμαθα κ' ἐγὼ τὸ δυ-στύχημα τοῦ ἀγαπητοῦ μας *Νηρέα* καὶ σήμερα τὸ γράφω. Τὸ λυσόχαρτο σοῦ τό ἔστειλα, ἂν δὲν τὸ ἔλαβες, θὰ χάθῃς βέ-βαια σὸ ταχυδρομεῖο. Μὴν κακομελετᾷς! ἡ «Κυριακή» θὰ γίνῃ μέση σ' αὐτὸ τό χρό-νο, καὶ γρήγορα μάλιστα.

Ἐκαμες καλὰ *Δίστα*, νὰ ἐπιμείνῃς, γιὰτὶ καθὼς βλέπεις, τὸ ἕνα ἀπὸ δυὸ τελευταῖα σου σκίτσα, πολὺ καλὰ, δημοσιεύεται σή-μερα. Ἀργότερα θὰ δημοσιεύῃς καὶ τὰ ἄλλα, ἂν σὲ μεταξὺ δὲν μὴ στείλῃς κανένα καλύτερο. Χαίρω πού θὰ λάβῃς μέρος καὶ σὲ Πένταθλο.

Μαρίδα τοῦ *Φαλήρου*, ἀπὸ λάθος τοῦ πατέρα σου—καθὼς σημειώνει ὁ ἴδιος—ἔ-λαβα μὲ μεγάλη καθυστέρηση τὸ ἀπὸ 28 Δεκεμβρ. γράμμα σου. Εἶναι ἀκριτὰ παλιὰ αὐτὰ πού μὴ γράφεις γιά νὰ σοῦ ἀπαντή-σω καὶ περιμένω νωότερα. Ὡστόσο σ' εὐ-χαριστῶ γιά τὴν ἀνάνωση καὶ τίς εὐχές, καθὼς κ' ὁ κ. Φαῖδων.

Λυποῦμαι, *Εἰρήνη Καρκαλέτση*, πού ἔδωσα τό παλιό σου ψευδώνυμο ἐνὼ τὸ ἡ-θελες ἀκόμα, ἀλλὰ δὲν φταίω, ἀφοῦ οὔτε πέρου τὸ ἀνανέωσες Σ' εὐχαριστῶ πού προσφέρεις γιά τὰ Ἐξηντάχρονα. Φυσικά, τὰ Διαπλασόπουλα πού ἐδήλωσαν συμμετο-χή, θὰ προσκληθῶν ἐν καιρῷ ἀπὸ τὴν Ἐ-πιτροπὴ νὰ παρουσιασθῶν.

Σὺ ἔστειλα καὶ τὸν Ὀδηγό, *Θαλασσι-νὴ*. Στὴν Ζάκυνθο βέβαια ἦσαν καλότερα, γιὰτὶ κ' ἡ φύση ἐκεῖ εἶναι ὠραιότερη κ' ἡ κοινωνία πὺς προσηνένη. Ἀλλὰ κ' αὐ-τὸ πού μετέβλεσαν τὸν πατέρα σου θὰ εἶ-σαι καλὰ, γιὰτὶ κ' ἡ πόλη, κ' οἱ ὁδοί, καὶ τὰ σχολεῖα, κ' ὅλα σχετικῶς εἶναι μεγαλύτερα. Νὰ πού βρῇς ἀμέσως καὶ φίλες πολλὰς.

Κι' ἐγὼ χαίρω, *Διαβάτη*, πού, ἀφοῦ μέ παρακολούθησες δυὸ χρόνια, φέτος γίνεις καὶ συνδρομητὴς καὶ θὰ λαβαίνῃς μέρος σ' ὅλη τὴν κίνηση. Γιά τὰ καλά λόγια σ' εὐ-χαριστῶ. Ἰδιαιτέρως σ' εὐχαριστοῦ κ' ὁ κ. Φαῖδων γι' αὐτὰ πού γράφεις γιά τίς «Ἀ-θηναϊκὲς Ἐπιστολὰς».

Καὶ σένα, *Μάρκο Μπότσαρη*, ὁ κ. Φαῖδων σ' εὐχαριστοῦ γιὰ ἐτὸν ἀπερίοριστο θαυμασμό σου καὶ τὴν εἰλικρινὴ σου ἀγά-πη. Χαίρω πού σοῦ ἄρρεσι τόσο ἡ ἐφετει-νὴ μου ὕλη. Σὺ ἔστειλα λυσόχαρτο καὶ τὰ φυλλάδια τοῦ 1937 πού ἐξήγησες.

Ἐλαβα, *Οἰμωμένη Μελωδία*, ἐφέτελε-σα κ' εὐχαριστῶ. Ἀληθεῖς εἶχες πολὺν καιρὸ νὰ μὴ γράφῃς, ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ μὴ γράφῃς τώρα συχνότερα. Θὰ συντελέσῃς σ' αὐτὸ ἡ χαρὰ πού ξανάβλεπεις τὸ παλιό σου ἀγαπητὸ ψευδώνυμο στήν ἀλληλογρα-φία μου, καὶ πού τόσο ἐπιθυμία εἶχες νὰ τό ξανάβῃς.

Πολὺ εὐχάριστα ὅλ' αὐτὰ πού μὴ γρά-φεις, *Ἐλευνίτσα Φραγκοπούλου*. Τὸ ψευ-δώνυμο πού θέλεις εἶν' ἐλευθεροῦ καὶ, γιά νὰ σοῦ τὸ ἐγκρίνω, θὰ μὴ στείλῃς 10 δραχ-μές, κ' ἄλλες 20 γιά συμπλήρωμα τῆς συνδρομῆς σου. Ἄν θέλῃς καὶ τὸν Ὀδηγό, θὰ προσέβῃς ὁ δ. Φιλήσε μου τὴ μικρὴ *Ντίνα*, πού οὔτε ἀνοίγει τὸ ἄλλο περιο-δικό, παρὰ περιμένει πότε νάρθῃ τὸ φυλ-

ΠΡΟΣΟΧΗ: Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» γιά τὸ ἔσωτερικό εἶναι ὁρ. 120.

λαδίο μου γιά νὰ τάρπαξῃ καὶ νὰ τὸ δια-βάσῃ πρώτη.

Πίσις-Πατρίς, αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐδιόλεξα. Σὺ ἔστειλα ἐπίσης λυσόχαρ-το, Μ. Μυστικά καὶ Ὀδηγό. Βέβαια, εἶναι πολὺ καλύτερα τώρα πού εἶσαι συνδρομη-τρια καὶ λαβαίνῃς μέρος στήν κίνηση, πα-ρὰ ὅταν ἀγοράζεις τὸν τόμο μου κάθε πρω-τοχρονιά. Τὸ θεο σου, τὸν παλιό μου φί-λο, τὸν θυμοῦμαι πολὺ καλὰ. Γράφς μου συχνά, καὶ γιά τὴν ἀγάπη μου μὴ ἀμφι-βάλλῃς τὸ ἴδιο ἀγαπῶ καὶ τοὺς παλιούς μου καὶ τοὺς νέους! Ἄλλωστε σὺ εἶσαι σὰν παλιὰ, ἀφοῦ μέ γνωρίζεις τόσα χρόνια. . .

Παραστικά, *Ἡλιοβασιλέμα*. Εἶδα πό-σο σ' ἐνθουσιασὸς τὸ δωδεκάσελίδο τοῦ Ἰα-νουαρίου κ' ἐλπίζω νὰ σοῦ ἄρρεσι τὸ ἴδιο καὶ τὸ σημερινό. Γέλασα καὶ μέ τὸ ὑπε-ρετρίκι ἀπ' τὸ χωριὸ πού δὲν δυνατό ἀέ-ρα τὸν εἶπε «περικυκλῖνα». Ἄν ἔβρω δ-μως ἂν ἡ λέξη εἶναι δική του ἢ ἂν ἔτσι τό λένε σὸ χωριὸ του.

Ὅταν μὴ ἔγραψες, *Σίφουνας*, ἐχινόιζε, ἀλλὰ σήμερα πού σοῦ ἀπαντῶ εἶναι καλὸς καιρός. Ἄς ἐλπίσουμε πῶς ὁ πρὸς δριμύς χειμῶνας ἔσθιμους. Χαίρω πού βρ

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν εγκρίνεται, ούτε αναγνώσκειται, αν δεν συνοδεύεται από το δικαίωμα, δρ. 10.—Τα εγκρινόμενα ή αναγνωσμένα ισχύουν ως την 30 Νοεμβρίου 1940. Όσα συνοδεύονται από Α. ανήκουν σε Αγόρια, και όσα από Κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Ευαίσθητη Ψυχή, (ΜΜ). Ριχάρδος, ά. (ς). Σκαθάρι, ά. (ΘΚ). Άρτσι, ά. (ς). Βούρτσι, ά. (...). Μαύρο Τριαντάφυλλο, κ. (ΛΧ). Γκαίτε, ά. (ΑΚ). Εύβοιοπούλα, κ. (ΠΚ). Τσάρεβιτς, ά. (Χ). Νάρκισσος, ά. (ΔΚ).

Αναγεώσεις Ψευδώνυμων: Δευκαδιτόπουλο, ά. Άντυ Κόγκκι, κ. Ίκαρος, ά. Μπιάνκα Σορέλλι, κ. Ρεπόρτερ, ά. Όράτιος Νέλσον, ά. Καπιταίν Μπλούντ, ά. Υδροειόπουλο, ά. Μεγάλη Έλλάς, κ. Τριανταφυλλάκι, κ. Δοξασμένο Άκρωτήρι, ά.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της : **Γαλάζιο Κρινάκι** (σού ενέκρινε, καθώς θά είδες, το ψευδώνυμο κ' χαρά κά- νω τή γνωριμία σου κ' έλπίζω να φαίνε- σαι συχνά.) **Άθανάσιον Κοκόννη** (έστει- λα τόν τόμο τοῦ 1939 ναί, σιγά-σιγά μπο- ρείς ναποκτήσης πολλούς κ' ίσως όλους.) **Καπετάν Άγραν** (κ' εί δυο αυτοί γρά- φτηκαν από άλλον και σημειώθηκαν για έσπαθώμα δικού του· αλλά δεν πειράζει, εσύ θά βρής άλλους...) **Τσιριγώτινο Δια- βολάκι** (εὐχαριστῶ για τίς εικόνες, αν και δεν ξέρω αν θά τίς χρησιμοποιήσω, γιατί έχω πολλές πιό ωραίες και καταλληλές.) **Άλκηστιν** (αὐτό σου ενέκρινε· σού έστειλα και Όδηγό διηγήματα, μικρά βέβαια, μπο- ρείς να μου στέλνης από ένα κάθε φορά, κ' άμα σου δημοσιεύσει κ' εγώ απορρίπτε- ται, να στέλνης άλλο.) **Κατίαν Βανιε- ρζή** (εὐχαριστῶ πολύ για τό έσπαθώμα.) **Καρδερίαν** (Όδηγό έστειλα· τό Π. Πνεύ- μα πολύ έκτενές· δεν μπορείς να τό κά- μης συντομώτερο ;) **Βοναπάρτη** (δ κ. Ξ. έλαβε τό γράμμα σου και σ' ευχαριστεῖ πολύ· εγώ θά σου άπαντήσω στο έρχόμε- νο.) **Αετιδέα** (έλαβα κ' εξέτέλεσα· ευχα- ριστῶ για όλα· **Ταρζάν** (αὐτό, καθώς θά είδες, σου ενέκρινε· οι Άσκήσεις σου για τό Πένταθλο πρέπει ναχουν και τίς λύσεις τους· χωρίς αυτές, πῶς θά κρίνω αν είναι καλές ; εγώ θά καθήσω να τίς λύσω ;) **Άραπάκι τοῦ Καίρου** (τρεις μόνο Άσκή- σεις δεν είναι δεκτές· για να λάβης μέρος στον Διαγωνισμό, πρέπει να στείλνης Συλ- λογή από 15 έως 20, κ' έχεις καιρό ως τίς 15 Φεβρουαρίου.) **Καπετάν Νικηφό- ρον** (λύσεις έλαβα, λυσόχαρτο έστειλα.) **Αἰνστάιν** (καλό ταξίδι!) **Μικρήν Πριγκήπισσαν** (έλαβα· είσαι λοιπόν «Μικρή Πριγκήπισσα», αλλά προτιμῶς τόν «Γιάννη Καστέρα»...) **Βόταν** (τόμο έστειλα· ο Γρί- φος σου τροποποιήθηκε ακριβῶς για να γίνει ευκολώτερος.) **Χαρά και Ράν, Με- λέαγρον Μορέλλαν, Μεγάλην Έλλάδα** κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 27 Ιανουαρίου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

Παρακαλῶ πολλὸν δόους χρωστοῦν τῇ συνδρομῇ τους νὰ τῇ στείλουν τὸ γρηγορώτερον. Ἄς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομῆς αὐ- τές εἶναι ὁ μόνος μου πόνος· ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκο- λεύει πολλὸν τὸ ἔργο μου ποὺ ἀ- πατεῖ ὄχι μόνον μεγάλους κό- πους, ἀλλὰ καὶ μεγάλη ἐξοδα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 290ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 3 Ἀπριλίου 1940.

105. Δεξιόγραφος

Εἰκόνα σου οποιαδήποτε
Μ' ἐν ἄνθος τῇ στολίζεις,
Καὶ γνωστὴ πόλῃ ἀσιατικῇ
Ἀμέσως σχηματίζεις.

106. Συλλαβογράφος

Δυὸ σύμφωνα τὰ ἐνώνω
Μὲ κάποια μετοχῇ
(Ἡ καὶ μ' ἄντωνυμία)

Κι' ἀπρόοπτα δηλώνω
Ἀγαπητὸ παιδί
Σὲ τρυφερῇ ἡλικίᾳ.

Πριγκήπισσα τοῦ Δάσους

107. Διπλοῦς Μεταγραμματισμός

Ἀπὸ τροχοφόρο ὥραιον,
Ἄν μᾶλλον ἔνα γραμμα,
Γλυκεῖα ἀκούμε μουσικῇ.
Κι' ἂν τὸ ἴδιο κᾶννης πρᾶγμα,
Νὰ μιὰ πόλῃ ἐλληνικῇ.

Φερδινάνδος Λεσσέφ

108. Ἀναγραμματισμός

Ἐνα ζῶο οἰκιακὸ
Τάναγραματίζω
Κι' ἐναντιῶμαι παικτῷ
Ποταμὸ κερδίζω.

Ματμουδίτσα

109. Δικτυωτὸν

*****=Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

*****=Βασιλεὺς τ. Ρώμης.

*****=Βασιλεὺς τ. Ἑβραίων.

*****=Ἀρχαία βασιλόπαις.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Σεληνιώτικος Ὀρίων

110. Κρυπτογραφικὸν

12345617=Ρωμαῖος.
24717 =Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
36317 =Ἄλλος Ρωμαῖος.
45547 =Κληρικὸς ἀλλὰ ξένος.
5434564 =Πόλις μεγαλονήσου.
67442617=Βυζ. αὐτοκράτωρ.
745547 =Ἄγιος.

Μικρούλα Ντόριτ

111—115. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐ- κάστην τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς άλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι- σθοῦν μετὰ ἡ ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ άλλαι τόσαι λέξεις :

τροφή, ἔλος, φάρος, κηρός, Ἄρτα.
Βοναπάρτης

116. Φωνηεντόλιπον ἐξ Ἀεροστιχίδος
Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου :

*-****-*

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις :

1, Ποταμὸς τῆς Ἀγγλίας· 2, Ἀρχαῖος γεωγράφος· 3, Ὀμηρικὸς βασιλεὺς· 4, Ρευστὸν χρήμα, 5, Μέγας κατακτητῆς αὐ- τοκράτωρ· 6, Πόλις τῆς Πελοποννήσου· 7, Ὁραῖος μὴν· 8, Ἑλληνικὸς ἀνέμου.

Ἡλιοβασιλευμα

117. Γρίφος

	1	
	1	1
:: ὁ κενὰ :	παθ	
	1	1
	1	
ἀμετάβλητη	1	
	1	
	Μέννα Αἴζα	

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 47.

569. Ἀλιάκμων (ἀλοί, ἄκμων).—570. Ἀσία-Τασία.—571 Σόδα-σόλα.—572. Τὸ λάχονο (μάπα).—573.

Π Ρ Ι Α Μ Ο Σ 574. ΛΑΚΕΔΑΙΜΩΝ
Ρ Ω Σ Σ Ι Σ
Ι Σ Τ Ι Α
Α Σ Ι Α
Μ Ι Α
Ο Σ
Σ
Τὸ πλανῶσθαι ἀν- θρώπινον.—576. Αἰὲν ἀριστεύειν (ε ἔν, αρ εἰς τε, β ἦν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 96]

ἘΡΑ ΕΞΕΤΑΣΙΣ κατέρχεται ἀσυγ- κράτητη ἵνα πατάξῃ ἀμειλίκτως πάντα ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ ἀντισταθῇ στὴν ὀρμητικὴν καθοδὸν τῆς. Διευθυνοίς : Γεώρ- γιον Μανιατάκη, Σαχτούρη 7 Ἀθήνας. (Διὰ Ἀρην)

[Μ' — 97]

Ἀλληλογραφῶ μεῖς ὅλους-ες καὶ ἀνταλ- λάσσω Μ. Μυστικά, κάρτ-ποστάλ καὶ ἀστέρια. Ἰδιαίτερος Ἀττὲ-Ἰράμ, Βασιλο- σα Νεφερίτι. Γράψατε Δ/ιν : Κύριον Μα- νοῦσον Χατζηγρηγόρη, Χαλκιδικῆς 3, Θεσσαλονικῇ. Διὰ :

Σεμνὴν Διαπλασοπούλαν

[Μ' — 98]

Γέρο τοῦ Μωριᾶ, ἡ διευθύνσις μου εἶναι : Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς Ἀθηνῶν.

Μπούλυ

[Μ' — 99]

Βοναπάρτη, θέλεις νὰ ἀλληλογραφήσου- σουμε ; Γράψε μου τὴν διευθύνσιν σου.

Μπούλυ

[Μ' — 100]

Εἰς ἐνδειξιν δράσεως οἱ «ΚΑΠΕΤΑ- ΕΝΑΙΟΙ» προκηρύσσουν διμνηνον, τρί- δραχμον Διαγωνισμὸν Σκέτους. Θέμα : «Πῶς μᾶς φαντάζεσθε, σύμφωνα με τὰ ψευδώνυμά μας». Βραβεύονται οἱ δύο πρῶ- τοι. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Δις (Μ—69).

[Μ' — 101]

Δεχόμεθα ὡς Ἀντιπρόεδρον τὸν Χρυ- σόπτερον Ἀετόν, καὶ Μέλη τοὺς Διαβάτην καὶ Κικέρωνα.—«Καπεταναῖοι»

[Μ' — 102]

Προσοχή ! Οὐδεμία ἀποκάλυψις με ἐνδιαφέρει.

ΧΡΥΣΟΠΤΕΡΟΣ ΑΕΤΟΣ

Ἀντιπρόεδρος «Καπεταναίων»

[Μ' — 103]

Εἰσερχόμενοι στὴν κίνησι τῆς Διαπλά- σσεως χαίρετοῦμεν ὅλους-ες.

ΑΡΤΣΙ-ΒΟΥΡΤΣΙ

[Μ' — 104]

Χαίρετῶμεν ὅλους-ες με μιὰ κανονιά : Μύρτα Φτέρη—Φωτεινὴ Ψαλίδα.

Δευκὰ Ὁρη, Ἐβερεστ

[Μ' — 105]

Τὴν Α' Ὁμάδα τῆς ΠΔΕ σχημάτισαν τὰ Διαβολάκια—13. Με Πρόεδρον : Ἰσιδα, Ἀντιπρόεδρον : Δευκὴ Καμέλια, Γραμματεῖα : Βασίλισσα Νεφερίτη, Τα- μίαν : Ντένκετιβ Φάντασμα, ἐπὶ τῶν Διαγωνισμῶν : Κατάσκοπος 33.—Μέλη : Βικτώρια, Γαλανομάτα, Εὐωδία Ρόδου, Καπετάν Βρυκόλακας, Κόρη τῶν Κν- μάτων, Δευκὸς Ἀγγελος Νοέλλην—ΠΔΕ

[Μ' — 106]

Πρωτοπαίνοντας στοῦ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαίρετῶ ὅλους-ες. Ἰδιαι- τέρως Μπούλυ καὶ Ἀσπρο Κουνελάκι.

Πίστις-Πατρίς